

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

REDACTIE: O. J. V. D. VORM, PRESIDENT.
J. J. VAN MONSJOU, SECRETARIS — A. D. KROESE, THESAURIER — E. WALLER, ARCHIVARIS
R. HOESEN, COMMISSARIS.
VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER, — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIEN: PER VAK f 8, — (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: OUDE DELFT 66a
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
21STE JAARGANG 21 MAART 1949 14 BLZ. No. 21

Senaatsnummer

INTREDE.

Tenslotte was het ook zo'n gek aanbod niet (hoewel je je afvraagt waar dat langzamerhand heen gaat). Maar om elke week iets van de vele nuchter- en dwaasheid die in en om je huist wat neer te schrijven, och daar kun je niet zo heel veel bezwaar tegen maken.

Er is echter niet altijd van „intrede” gesproken; „er in getrapt” zeiden en schreven ze vroeger en gelijk hadden ze, waren oprechter toen en..... ze hebben nog steeds gelijk want nog steeds is het in feite „er in getrapt”. Al zul je dat een huidige redacteur nimmer tegen een kandidaat-idem horen zeggen. Is trouwens een kwestie van marktverhoudingen en daar komt ie zonder dat het gezegd wordt gauw genoeg achter.

Maar als U dacht te horen hoe ik er in getrapt ben dan vergist U zich, 't is al mooi dat ik verteld heb dat ik er in getrapt ben, ik bedoel dat is al erg genoeg, zo erg zelfs dat ik het gevoel heb dat het niet lang zal kunnen duren of..... (dat zult U gauw genoeg weten).

O.J.

INTREDE.

Secje las wel eens wat. Zijn laatste boek ging over de hand-leeskunde. Het had hem gegrepen en zo laaiend was zijn enthousiasme, dat ook zijn vrienden in vuur geraakten. En daar bleef het niet bij..

Secje, die wist dat zijn school verouderd was en die zag dat zijn vereniging meer en meer door voze schijn overwoekerd werd, dat Secje nam initiatief.

Op het spreekuur was hij bij zijn schoolhoofd.

„Heer Rector”, zo sprak hij, „groot zijn Uw idealen en ver Uw doelen, maar simpel Uw middelen. Uw school moet enkelvoudig-technisch ontwikkelden leveren, zo productief mogelijk. Het resultaat tot nu toe is elk jaar een troep knullen, die van alles iets en dus niets weten. Heer Rector, dit wordt het middel: U leest hand en Uw school wordt bekend in het ganse land.”

En Secje sprak verder. Hij sprak met vuur en overtuiging en hij won de Rector voor zijn ideeën. Straks in September zou de inschrijving gereorganiseerd worden. Secje zou de leiding op zich nemen.

Blij met deze toezegging stapte Secje naar de Redactie van zijn Verenigingsblad. Wanneer hij zijn ideeën in zijn vereniging wilde toepassen, hoe kon het beter dan door propagandastukjes te schrijven. Iedereen las het blad.

En Secje sprak met de Redactie. Hij had weinig moeite met ze. Overtuigd als ze waren van de slechtheid van hun vereniging, vonden ze het prachtig dat er dan eindelijk iemand kwam, die er iets aan doen ging. De handlijn-ideeën werden weliswaar beleefd en met wantrouwen aangehoord, maar toen dan het hoge woord er uit kwam en er gevraagd werd stukjes te mogen, let wel te mogen, schrijven in hun blad, toen waren ze niet meer te houden van enthousiasme. Eindelijk weer copie. Met uitgestoken handen kwamen ze op Secje af en eenstemmig besloten ze hem in de Redactie op te nemen. Secje drukte alle handen, voelde de lijnen en heuvels en dacht: Geen wonder...

Zo is Secje in de Redactie gekomen.

J. J.

INTREDE.

— Hé, hé, wat kom jij hier doen? Ja, ik heb het tegen jou, jij hebt hier geen snars meer te maken.

— Lelijk mormel, hou je gezicht! Ik kom een nummertje opmaken!

— Wat vertel je me nou? Jij een nummertje opmaken? Hoe

kan dat nou of ben je er soms weer in? Dat wil ook nog wel eens voorkomen. Maar heb je je intrede dan al klaar?

— Ach, nee; maar hou die schreeuwerd van je toch dicht, want ik ben er net mee bezig.

— O, maar als je dan maar goed weet, dat dat jouw eigen zaak is en ik het vertik om nog eens naar jou te wenken!

— Hou je nou eerst eens stil... Zie zo, dat staat er dan al weer...

— Zeg, K., moet je 's luisteren.

— Hou je stil...

— Zeg, Kaaa, moet je 's horen.

— Man, hou je waffel, je haalt me er helemaal uit...

— Zeg, Kaaaahaa, wat vind jij tegenwoordig van de Spiegel?

— Watte, nou hou je kop...

— Vind jij ook, dat het niet meer is zoals vroeger? In jouw tijd, bedoel ik.

— Wat eh, er zitten nog wel eens aardige nummers tussen.

— Nee, draai er nu niet omheen, zulke stukjes nu als van Hillette en zo, die zitten er toch niet meer bij, hè?

— Nou, in het Apollonnummer dan?

— O, hé, was dat van jou? Ik dacht, dat dat maar imitatie was.

— Stik!! Maar dit is lang genoeg, zou ik zeggen en dit breng ik eerst naar de zetterij. Tjonge, daar moet je nu helemaal je jas voor aan trekken.

— Schiet op, want ik ben vreselijk benieuwd wat jullie er van maken!!!!

K.

INTREDE.

Bent u wel eens gewekt op een tijd, dat de behoefte ver van u was om u uit bed te begeven? Kunt u zich nog herinneren wat u dan aan uw wekker allemaal vertelde? Natuurlijk, en dus u weet ook wel dat het niet te herhalen valt.

Daarom zult u zich kunnen voorstellen, dat ik, bij het ochtendgloren gewekt door een onaangenaam gekriebel in mijn neus, een alleenspraak hield, die ik hier zal overslaan. Toen ik na enige tijd de moed verzameld had mijn ogen te openen, deed ik ze snel weer dicht.

„Nee”, zei ik.

„Dat denk je maar”, zei 't Zotje, want hij was het voor wie ik mijn ogen sloot, „je gaat mee”.

„Nee”, zei ik nogmaals. Onderwijl gluurde ik door mijn oog-haren naar de belletjes op zijn muts, die ik zag verdwijnen in de richting van zijn oor.

„Luister”, zei hij, „je mag het aan niemand verder vertellen, het is maar voor heel eventjes, één dagje; toe nou, om mij een plezier te doen”.

Ik kon nog net zien hoe hij behoedzaam een grote speld te voorschijn haalde en zich klaar maakte mij in mijn linker oor-lelletje te prikken, waarop ik snel zei: „Goed dan voor één dagje”.

„Zie je wel”, zei 't Zotje zelfvoldaan, terwijl hij de speld opborg, „ik wist wel dat je het doen zou”, en hij troonde me triomfantelijk mee...

E. W.

INTREDE.

De spoorwegovergang tussen de Spoorringel en de Binnenwatersloot ergert mij. Ik weet niet hoe het U gaat, maar voor mij is hij altijd gesloten. Speciaal als haast en drukke bezigheden dan de gang door de tunnel noodzakelijk maken. Ik hoef U niet te zeggen wat er aan die tunnel mankeert, U bent er ongetwijfeld ook wel eens doorgegaan en ook U hebt een fijn reukorgaan. Ook U zult dus de vrije natuur prefereren, en er de voorkeur aan geven voor de bomen te wachten. Ook U zult opgemerkt hebben dat dit wachten ten minste vijf minuten duurt. Ook U wordt dan ongedurig, de onrust bekruipt U, Uw zorgen kwellen U, en als de trein tenslotte in steeds sneller vaart aan komt glijden en daarbinnen ziet U een ieder rustig zijn krantje lezen of sigaretje roken dan zal ook U de lust bekropen zijn om prompt in de trein te stappen en zorgeloos mee te rijden vrij van alle banden met het dagelijkse leven, rustig afgesloten van de rest van de wereld. Want zó is een treinreis.

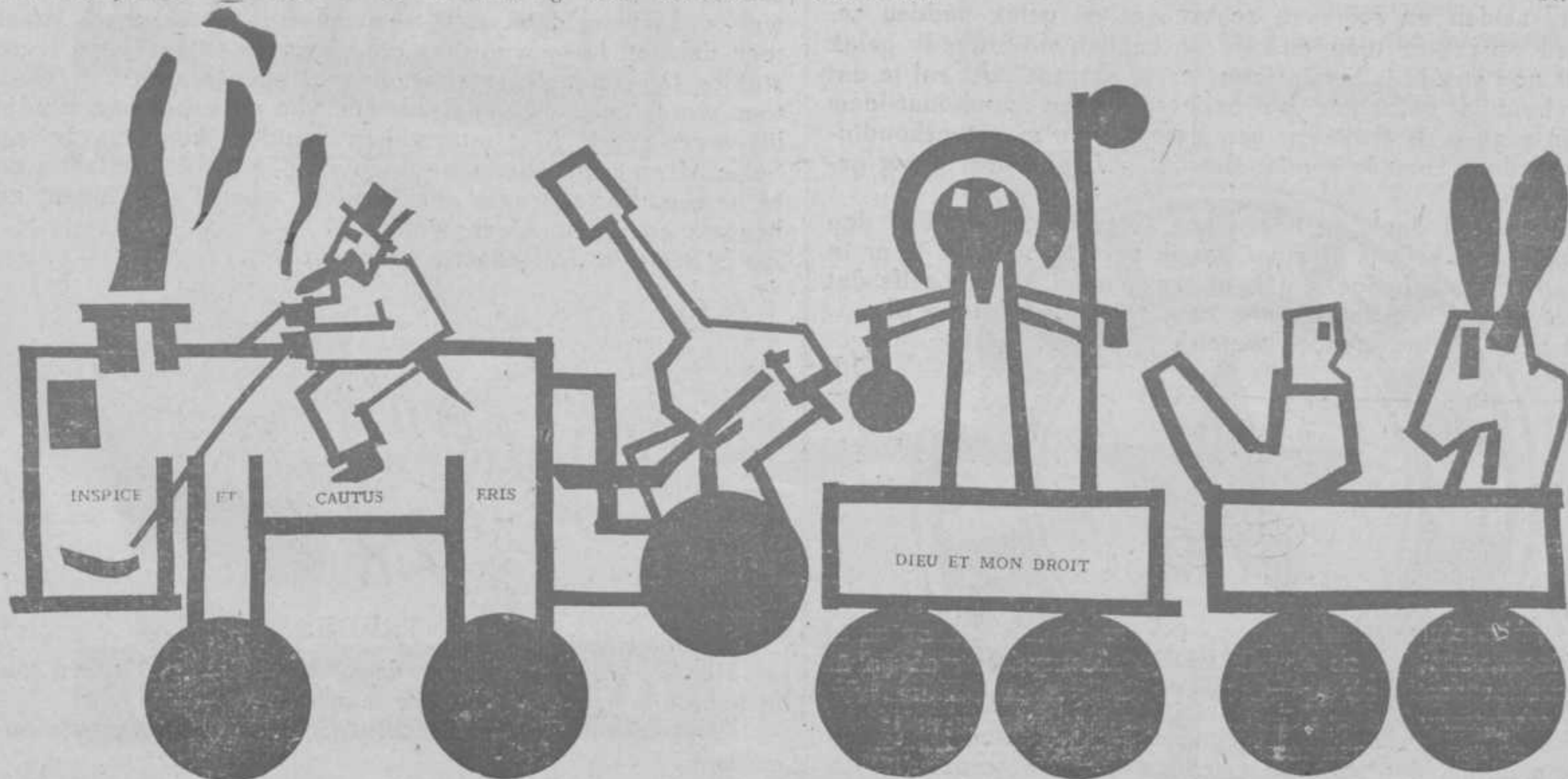
Het station is mijn vreugde. Haastige mensen schieten met rode hoofden langs de loketten en de controle, de kiosk biedt steeds nieuwe lectuur, de man met het spiegel drentelt tevreden over het perron en ieder is in afwachting voor hetzelfde

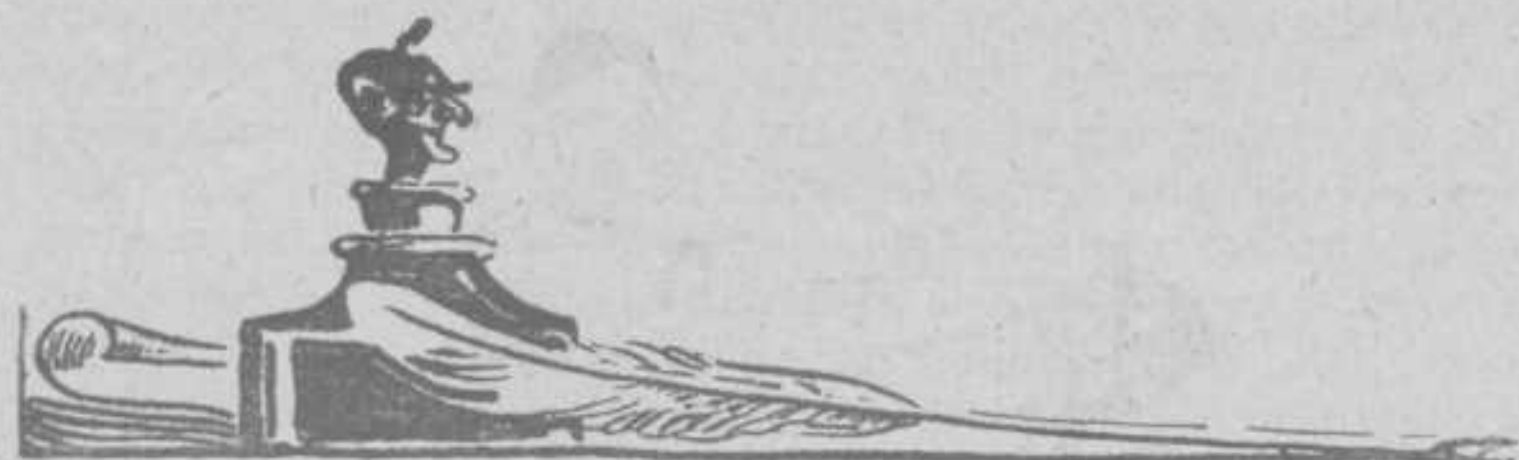
ogenblik. Een gemeenschappelijk doel bindt ons allen, meningsverschillen over een te late trein bestaan er niet, en de zucht als het vehikel in zicht komt is oprecht en algemeen. Een grote gelukkige familie weet aan zijn wachten een einde. Allen scharen zich bezielt door eenzelfde gedachte op een rij en vol vreugde rennen wij naar de portieren der nu stilstaande trein, om de uitstappende passagiers te begroeten en te helpen. Vertrapte tenen, puntige parapluies en hoekige ellebogen echter zijn in zo grote mate aanwezig dat ik het hieraan toeschrijf dat de stemming op dit moment altijd daalt. Het is onbegrijpelijk dat dat aardige dikke heertje zo snel voor mij neerploft. Hij had toch kunnen zien dat ik daar wilde gaan zitten. Nu zal ik genoeg moeten nemen met een plaats aan het middenpad en achteruitrijdend.

Kijk daar een matrone binnenkomen. Als ze snel is krijgt ze dat laatste plaatsje nog. Ja, nu is het te laat, had ze maar vlugger moeten zijn. O, jé, ze komt hierheen, ze heeft me geschoten, jongeman van goeden huize. Goed, goed, ik zal wel opstaan. Foei, wat dringen die mensen. Moeten er nu nog meer bij? Goddank, we rijden. Ik wilde dat ik daar achter die spoorbomen stond. Heerlijk in de frisse buitenlucht.

Zo is het.

R. H.

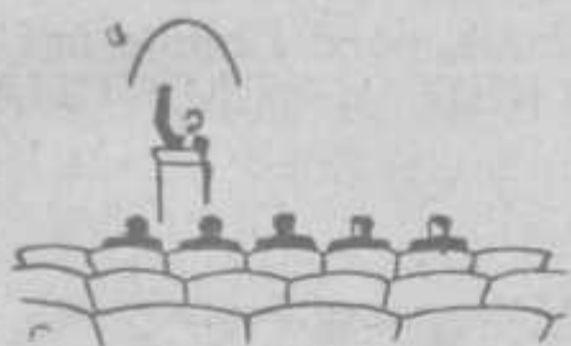
REDACTIONEEL

DE SENAAT MAAKT BEKEND.

dat hij zich voorstelt ter gelegenheid van den honderd en eersten Dies van het Delftsch Studenten Corps te recipiëren in de Senaatskamer op de Societeit „Phoenix” en wel op Donderdag 24 Maart a.s. van 16 tot 17.30 uur.

Hierna bestaat er voor de leden de gelegenheid zich op feestelijke wijze te vermaken met het Kroegjesspel. Des avonds te 24 uur, zal de President van den Senaat de Diesrede uitspreken in de benedenzalen van de Societeit.

Na afloop hiervan zal met de Eerstejaars Comedie een aanvang worden gemaakt.

De Senaat, immer wakend over al wat hem schoon en dierbaar is, acht thans het ogenblik gekomen, zijn getrouwen op groot onheil voor te bereiden. Wat reeds lang gevreesd werd is geschied.

In zijn, in Uw Westland, bevindt zich reeds sedert eeuwen de schuilplaats van de onvindbare, de zeer schone en immer jeugdige Bianka de Castilla y Bella Dormiante. Slechts de

Senaat en een enkele vertrouwde kenden haar verblijf en het was hem een onmeetbaar genot haar schoonheid te dienen en haar geheim te bewaren.

Thans dreigt gevaar. Horden uit Leiden, bezeten van Spaanse Wraak, daterend uit de tijden van Hutspot, zijn door een bloot toeval van haar verblijfplaats op de hoogte gekomen en maken zich in groten getale op zich van haar meester te maken en in hun woonplaats in het openbaar te schand te stellen.

Delft moge deze schanddaad verhinderen.

De Senaat roept zijn getrouwen op Vrijdag 25 Maart des ochtends te 10 ure zich met hunne schepen te verzamelen

DELFTSCHE SCHOUW

voor de Societeit „Phoenix”, vanwaar hij, na de vloot in ogenschouw genomen te hebben, haar onder opperbevel van den Hoofd Buiten Schout bij Nacht Spaakwiel aan boord van zijn jacht „Vormosa” ten strijde zal voeren.

Op naar Bianka. Zij zal verrukt zijn van Uw strijdkracht en schone wapenrusting der Delftsche ingezetenen.

De Senaat rekt op zijn getrouwen, en vertrouwt dat na de overwinning Bianka weer slechts voor hem vindbaar zal zijn.

Volgend op de vaarjool zullen de onderverenigen en Disputen een borrel schenken.

Te 18.30 uur begint het Collation voor de leden van het Delftsch Studenten Corps, na afloop waarvan een fakkeloptocht gehouden zal worden, welke een einde zal vinden op de Kroegjool op de Societeit „Phoenix”.

Namens den Senaat,
J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

BOEKBESPREKING

DELFTSCHE STUDENTEN BONBOEKJE.

In dit ragfijne werkje ziet men de ganse verscheidenheid van star becijferde dogmatiek en milde, kleurrijke smakeloosheid samengetrokken tot een rustpunt, dat wij slechts met Vondel's diep gemeende „Och Toch" kunnen omschrijven. Zien wij niet in het onberedeneerde hoger en hoger der getallen een afspiegeling van ons eigen doelloos heen en weer? Een intensieve schepping, die ons met warme hand binnen voert in het land dat al eerder door de bekende prozeur S. in zijn bundel „De krentenbakker van Corinthe" beschreven wordt. Dodelijk statistisch? Maar lees dan eens de op iedere bladzijde voorkomende aanhef boven de streep. Lijnrecht trekt het onze gedachten terug naar welverzorgde tafels, persoonlijke voorkeur en smaak en connaisseurs die het zich tot een eer en genoeg rekenden hiervoor zorg te dragen. En hoe prachtig is dan de vondst om telkens weer met goedige woorden te berichten dat hiervan geen sprake mag en kan zijn. Een slag in het gezicht van menigeen. Het moet nu maar eens gezegd zijn, dat met de charme van de onbetaalde rekeningen, ook de rode kapjes om de kaarsen, de elegante beschuitstampers, het werkwoord savoueren en vele andere bloemen uit het bouquet der dagelijkse vreugde moeten verdwijnen. Het kan immers niet! Wij moeten ons toch verzetten tegen deze geparfumeerde stylering, die met al haar luchtjes verfijning pretendeert en slechts verval kan brengen. Rauwe eerlijkheid is ons ideaal. De ruwe bolster tonen en de

blanke pit daarmede suggereren. Bravo! Een frissche wind in de muffe kerker der reeds lang verouderde begrippen. De vele problemen die het de doctrinaire literator te verwerken geeft, zijn voor het boekje eerder een plus dan een min. In de uiterlijke vorm herkennen wij de vorige aflevering. De aanvankelijk wat moeizaam gechargeerde, maar tenslotte toch altijd weer aantrekkelijke triomftocht, welke de meesten der vorige drukken mochten maken, begint zich reeds nu af te tekenen. Het uitbundige drukte-maken missen we wat. Maar de pertinente ontkenning der geruchten, dat het werkje als lichtdruk zou verschijnen, doet ons hopen.

De uitgever heeft afgezien van het zo gewelddadig aandoende stoere lettertype en ons wel wat onverwacht geconfronteerd met een veel bescheidener, haast fragiele 7 punts groepering. Een gewaagde opzet, maar hartelijk begroet door iedereen die vreesde, omdat deze ietwat schreeuwerige uiting van typografische kunst de inhoud van het werkje dreigde te overvleugelen, bovendien gecompenseerd door de steeds kleuriger wordende inhoud. Zeker! Het begin is nog wat flets en jammer genoeg ligt het zwaartepunt in de eerste bladzijden. Maar allengs worden de kleuren geprononceerder en de achtergrond steviger. En dan als laatste, juist door zijn onverwachtheid zo brillante, vondst: een ferm en stevig ruggeblaadje.

Al met al een boekje van formaat!

P. C. V.

FOREVER AMBER.

I dived so deep
and found a lot.
Oh were I once more on that spot,
where ages sleep
and wise men speak
of Rome, Carthago and the Greek
and know the world is theirs.
We learned to be
wise, mild and free,
of Gods we were the heirs:
Of Iove, the symbol of virility
and Bacchus, milestone to senility
and Venus, need I name her.....
HOW RED WAS MY CHAMBER.

Sen. Tr

REPETITOREN

POGING TOT OMSCHRIJVING.

Ik wil trachten mijn opvatting van het woord dispensatie onder woorden te brengen, omdat ik meen, dat het ter Corpsvergadering door de leden misbruikt pleegt te worden en streven naar helderheid in deze zo niet gewenst, dan toch in ieder geval oefenend zal werken.

Toepassing van de wet is uitsluitend aan den Senaat gegeven; toetsing van de wetstoepassingen door den Senaat is de leden vergund en plicht. Dispensatie van een onderdeel van de wet (dus artikel of lid van een artikel) is: den Senaat onthefving te verlenen van toepassing in casu dispensatie wordt aangevraagd hetzij door den Senaat zelf hetzij door 10 stemgerechtigde leden. Dit is alles bekend, maar niet duidelijk is: dat onder dispensatie van een onderdeel van de wet niet verstaan mag worden inschuiving of vervanging door een ander, nieuw onderdeel van de wet en dat dispensatie met dit oogmerk ook niet toelaatbaar is. In gevallen dat door dispensatie een leemte in de wet zou ontstaan, kan dan ook door de leden nimmer bij den Senaat aangedrongen worden op de voorziening in die leemte vooruit te lopen. In verband hiermee het volgende: onderscheiden dienen te worden

1. dispensatie van een artikel dat niet meer toegepast kan worden (bijv. in geval van hoofdstuk V artikel 17 over de Corpsvergadering in November; dispensatie van dit artikel wordt ouder gewoonte in December aangevraagd en de leden blijft niet anders over dan inderdaad de dispensatie te verlenen, want het is al December en het is duidelijk dat de Senaat niet gewenst heeft dit artikel toe te passen); dit noem ik casuele, faitaccomplistische dispensatie met als kenmerken:

- achteraf aangevraagd;
- geen bepaling v. d. geldigheidsduur;
- voor één geval en één keer. en

2. dispensatie van een onderdeel van de wet, dat binnenkort noodzakelijkerwijs of eventueel toegepast zou dienen te worden en waarover het verder zal handelen.

De enig mogelijke oorzaak van dispensatie is: afkeuring van het bij de wet bepaalde op grond van de geldende omstandigheden. Dit moet al direct laten zien dat dispensatie niet kan inhouden voorkeur voor een andere wetsbepaling, want: afkeuring van een bepaling of van een regel of van een toestand of van een houding of van wat ook, kortom: „afkeu-

ring" staat op zich zelf, is absoluut en is niet vergelijkender wijs; iets wordt niet afgekeurd omdat een andere regel of een andere bepaling of een andere houding of ander wat ook beter zou zijn, maar iets wordt afgekeurd omdat het ten emale onaanvaardbaar is. Dit in tegenstelling tot „goedkeuring", die steeds vergelijkender wijs is of liever nog: onovertreffender wijs, want ik keur dat goed dat mij „het" beste voorkomt, het verkieslijkste, het schoonste, het ruttigste of wat ook, maar steeds: in vergelijking met andere toestand, andere regel, andere houding en ander wat ook. Goedkeuring is daarmee steeds voorkeuring (t.o.v. al het andere) en principieel tegengesteld aan afkeuring. Dit kunt U ook zo zien: goedkeuring verleent U op grond van betere hoedanigheden en afkeuring op het onaanvaardbare van kwade hoedanigheden. Aldus kan één en het zelfde stelsel dat de goedkeuring verdiende om de grotere voordelen, afgezworen worden omdat de aan het goede inherente eigenschappen onaanvaardbaar zijn. En brengt U me nu niet in het midden, dat ik ook iets absoluut zou kunnen goedkeuren, net zoals ik iets absoluut kan afkeuren, want ik heb niët de absoluut goedkeurende wijsheid of de absoluut goedkeurende waarheid in pacht, maar ik hanteer wël de absoluut afkeurende norm, waar ik perse niët onder wil of van afwijken wil. Genoeg hiervan: afkeuring en goedkeuring (d.w.z. voorkeuring) zijn zó verschillend, dat dispensatie van de toepassing van een afkeurenswaardig artikel niët inhoudt voorkeur (d.w.z. goedkeur) voor een anderszins geredigeerd artikel; voorkeur voor een ander artikel zou leiden tot de vraag om wetswijziging; streven naar en wetswijziging onder het mom van dispensatie is ondermijning van de wet. Past U maar op!

We zouden de Wet zó kunnen omgooien (zónder iets te wijzigen) dat geen enkele dispensatie tot een leemte in de wet leidt. We denken ons als voorbeeld dat we pilo-broeken in onze onmiddellijke nabijheid willen weren en maken een artikel:

„Niet iedereen kan toegelaten worden tot het lidmaatschap van het Corps; uitgesloten zijn dragers van ribfluweel".

Gesteld dat U en met U negen andere leden van het Corps deze norm onaanvaardbaar zouden achten, dan wordt de bepaling in het tweede lid weggelaten en daarmee is de Senaat ontheven van zijn plicht een ieder over het zitvlak te strijken; maar hij blijft gebonden aan: niët iedereen kan toegelaten worden en de door de dispensatie ontstane leemte in de wet is: „wie?" Dit gat wordt door den Senaat gedicht met de bepaling dat bijvoorbeeld platlanders uitgesloten zullen zijn.

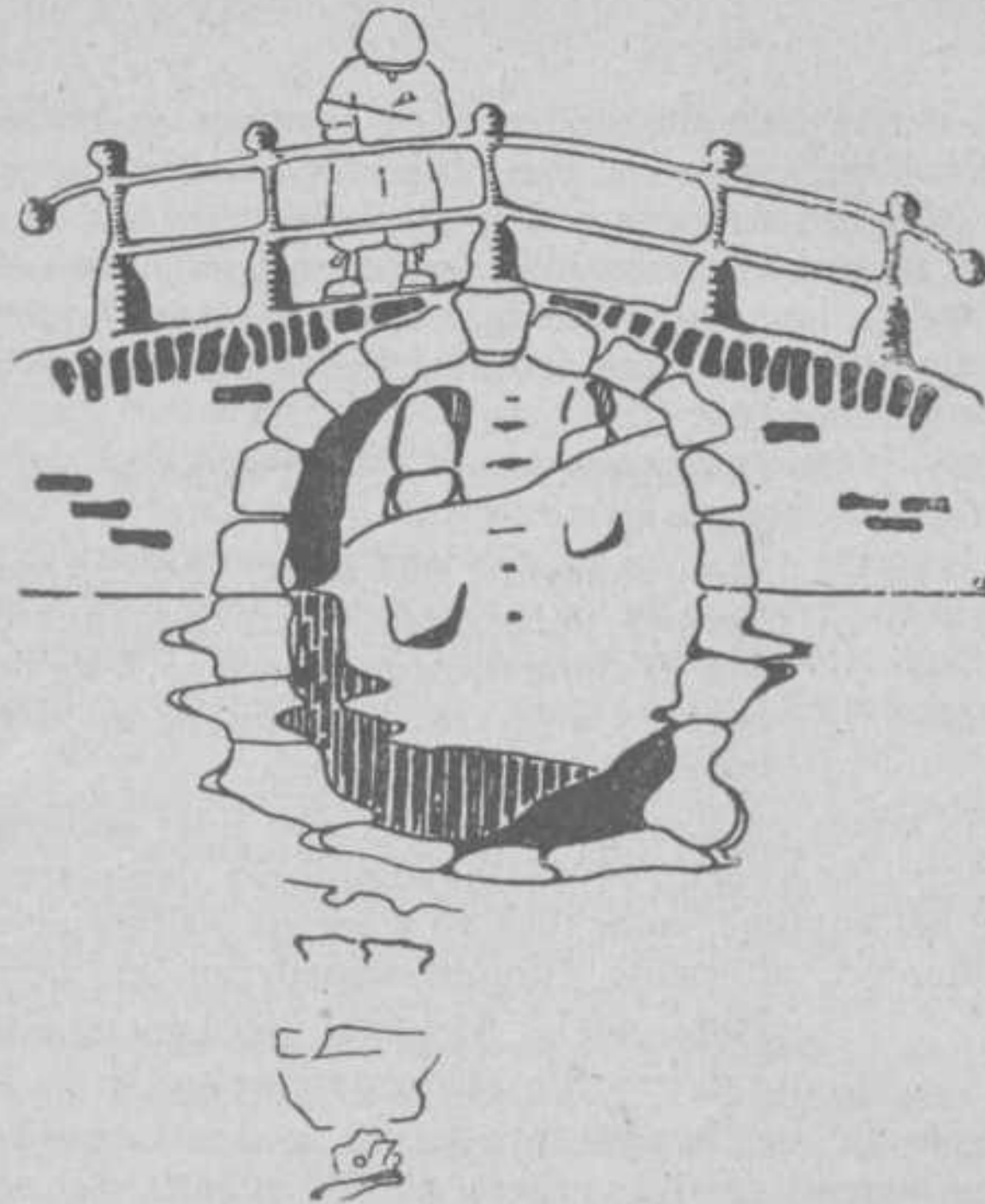
Is echter de redactie:

„Uitgesloten van het lidmaatschap zijn dragers van ribbeltjestof", dan veroorzaakt dispensatie géén leemte in de wet en dan kan de Senaat iederéén toelaten. Toch is de strekking van beide redacties dezelfde en de strekking van de dispensaties eveneens. Eenvoudig als wat: geen enkele leemte meer. Men zou kunnen zeggen: iedere dispensatie betekent wetswijziging maar dat is onjuist: dispensatie is ontheffing voor den wetstoepasser, is dus vermindering van het wetsgebied (dus vermindering van de vrijheidsbeperking), dus verkleining van dat gebied en een koek waar een plakje afgaat blijft een koek — maar daar houdt de vergelijking op, want de koek wordt kleiner van omvang en voor de wet telt de omvang niët: alleen het terrein waarop de wet zich beweegt is van belang voor de wet. We hebben daar meteen ook de definitie van wetswijziging te pakken: verschuiving of vergroting van het wetsterrein.

Feitelijk heb ik hiermee geen andere conclusie willen bereiken dan: dispensatie is ontheffing voor den wetstoepasser van een onderdeel van de wet; houdt ook op bij die ontheffing: mag ook niët verder gaan dan die ontheffing, bijvoorbeeld door invloed te willen oefenen op de wijze waarop van de ontheffing gebruik wordt gemaakt.

Heeft men wel eens de mogelijkheid aan gedacht, dat in geval van een door dispensatie ontstane leemte de Senaat in die leemte voorziet door de dispensatie op te heffen?

M.H.L.

REDETJE OP DE BINNENWATERSLOOT

„Mijnheer de President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps, Mijne Heren Senatoren, mijnheer de.....
..... (onverstaanbaar wegens D-trein)

de spreker peinst intussen:

Motto:

„..... streven ze (zekere studenten) koppig en eigenwijs naar een omgang met de medemens, zoals het in de oertijd geweest moet zijn."

„De Gemeente stelde de grondkabels ter beschikking, terwijl de T.H. voor de weerstanden heeft gezorgd."

Spiegel 8-6-'48 blz. 1 en 4.

.....en U zeer geachte aanwezigen.

Zo staan we dan ten derden male verzameld rondom de diepgroene plomp van de Binnenwatersloot, wij de bevolking van Uw stad en U de bevolking van onze T.H.

Zo heeft dan ten derden male het Corps, thans ter gelegenheid van den 101sten Dies Natalis, deze hengelwedstrijd op touw gezet met als ondergrond het streven naar omgang met zijn medemens, zoals dat in de oertijd geweest moet zijn.

Zo heeft dan ten derden male de Gemeente de grondkabels ter beschikking gesteld om de afsluitnetten aan op te hangen en zo heeft wederom de T.H. voor de weerstanden gezorgd bij dit samentreffen buiten de 48-urige werkweek.

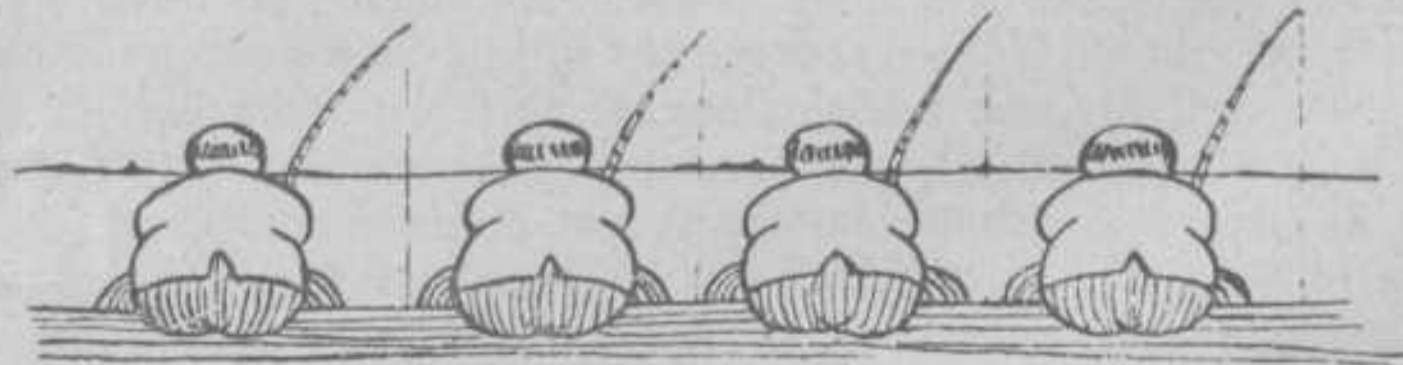
(adempauze:) „Alle donders, wat een linten, wat een jacquets, wat een mensen, alles voor 250 kg vis."

Wij, die als Comité ter Organisatie nu drie weken gestaan hebben op het drielanden punt tussen den Senaat de vis en de hengelaars, wij hebben met stijgende bewondering waargenomen, wat sommigen koppig en eigenwijs gelieven te noemen in dit streven. Want twee maal, eigenlijk zelfs drie maal eerder is deze wedstrijd op touw gezet en even zo vaak werd het vangen van de vis een mislukking. Daarom meen ik er goed aan te doen het grote publiek van onze bewondering deelgenoot te maken.

(Bravo - en politesse - geroep). „Drommels, wat komt daar voor een vreemd, smal hoofd, uit de massa omhoog, dat zal de H. R. wel zijn van al die Bulletins en O.D. 35-nummers".

Het vissen in de Binnenwatersloot is volmaakt zinloos, Dames en Heren, U weet het, U ziet het, U ruikt het. Ja, ik zou thans willen zeggen het vissen hier is „het volmaakt zinloze", geen ander symbool is zo treffend.

Nietwaar; twee weken tevoren worden de afsluitnetten opge-

hangen en kunnen we onder eede getuigen, dat er geen schrijverke meer in of uit kan."

(hilariteit, geroep van links: „Weg met Spiegel en Orakel")

„Wat een akelige kop heeft die vent; geen wonder dat de opmaak zo slecht is, maar ik houd 'm in de smiezen."

Dan wordt, een week voor het feest, plus minus 250 kg verse, levendige vis in het aldus ontstane bassin gebracht. Glim-

lachend verdwijnen duizenden vette baarzen en botten onder de oppervlakte, waar ze niet dan dood weer uit op zullen stijgen. Met een stroperige rimpeling sluit zich het vieze vocht over hun schoon-zilveren flikkering. Dan komen de hengelaars na een week, daar zitten ze, daar staan ze, daar liggen ze. Ze vissen als altijd met wonderbaarlijke tactiek, maar geen vis halen ze op, niet één.

(hoongelach, aanmoedigingen, gegil, gevloek, gedrang).

„De smiecht; hij denkt zeker, dat-ie de Spiegel deze week weer cadeau krijgt, nou van de Senaat. Maar als-ie toch de verkeerde clichés erbij zet, ik laat 'm de drukfouten voor mijn ogen opeten.”

En dat, Dames en Heren, dat is het nou juist, waarin wij de opoffering der vissen, de vasthoudendheid der vissers, maar bovenal het koppige, maar toch zo wijze en welbewuste streven der studenten, uitermate kunnen waarderen, en ik meen 't.

(hilariteit) „Moet je 'm daar nou met zijn handen zien staan wriemelen.”

Immers, is dit niet hoogst lofwaardig in deze wereld, waarin de mens hijgend de tijd verliest, die hij zo juist met efficiency heeft uitgespaard; een wereld, waarin meer en meer de nooddrift blijkt uit de wijze, waarop alle energie-voorraden zijn aangesproken en bijkans verteerd; een massamens zo met de woorden „haast” en „zuinigheid” om de oren wordt geslagen, dat hij er straal-ongevoelig voor wordt; in een wereld tenslotte, waarin wij allen rondtollen in het kringetje: tijdgebrek en geldgebrek — verleiding — aanval — verwoesting — tijdgebrek en geldgebrek, met als enig resultaat dat „de cost met de baet vergaet.”

Het is in deze wereld lofwaardig om, althans voor korte tijd, de kring te verbreken, niet mee te draven, dat te doen wat goed is en wat mooi is, den tijd rustig, net als in de oertijd, een maand of een jaar te laten stil staan.

Vandaar deze hengelwedstrijd!

(geknars van vertrapte horloges, mannen geeuwen, vrouwen vallen in slaap, enkelen sluipen weg).

„Verdomme, nou staat-ie hier nog, de slungel; begrijpt-ie dan niet, dat hij moet voortmaken om de boel netjes in orde te krijgen.”

Vandaar deze hengelwedstrijd ontstaan uit een verlangen bij vis, visser en student om weg te vluchten uit haast en sleur. Vooral U, de student, gezegend is Uw vastberaden besluit een beter een bruikbaar mens in de maatschappij te worden, door moedig gebruik te maken van Uw voorrecht om eens een jaar niets te doen, tenminste niets, dat direct effectief is.

Liever met de hakken over de Binnenwatersloot springen en daarbij een zilver blinkende vis leggen op de tong van een fantastische draak, dan een studie maxima cum laude te beëindigen, maar zonder tijd om mens te zijn geworden.

Versta mij wel, Dames en Heren, geenszins is hun doel een leven in luiheid, ledigheid en dronkenschap, dat bewijzen verleden en toekomst, doch er is waarheid in de wijn en wijsheid ontpopt zich uit schijnbare luiheid.

Kijkt U nou eens naar den visser Verhoeven, alias glibberige Gerrit; een heel leven lang heeft hij gezwogen en geploeterd, nu is hij een-en-zestig en alles wat hij heeft, is een lege kruik en hij is te lui om naar zijn simmetje te kijken.

(Foeti-geroep, een gil, een plons, gebubbel van luchtbelletjes).

Als-t-ie nou niet als de donder . . . sta jij niet te luisteren wat ik denk, rottige eerstejaars. Heb jij al eens in de Spiegel geschreven?”

De studenten, die draaien het om en gooien het door elkaar en het resultaat is toch altijd nog verbluffend geweest. En dat, Dames en Heren dat wist U allemaal al lang en daarom heb ik geen zin meer om verder tegen U te speechen; ik schei d'r uit. Maar voor die tijd nemen we nog een slokje op de goede afloop. Goede morgen.”

(De D-trein trekt op, de hoofden gaan weer naar binnen en de raampjes omhoog).

L.I.

EEN DENKFOUTJE.

Neeeee, daar krijgt U nu juist de verkeerde uitkomst! Laten we nu samen eens nagaan waar de fout zit.

U hebt gezegd een spiegel is in eerste instantie om jezelf te bekijken. Goed, een erg mooie definitie kan ik het niet vinden maar ik begrijp wat U bedoelt en ik ben het er helemaal mee eens. Een spiegel heeft natuurlijk ook nog andere functies, maar daar willen U en ik het nu niet over hebben, nietwaar?, dat zijn tenslotte maar bijfuncties.

Laten we dus verder gaan. U zei toen een Senaatsspiegel is dus een spiegel voor de Senaat om zich in te bekijken. Daar wil ik verder ook geen ruzie met U over maken.

Maar toen, toen pakte U de Senaatsspiegel, zonder te vragen nogwel, want U zei dit is mijn spiegel (wat verbeeldt U zich eigenlijk, hè?) en toen zei U: nu zal ik eens gauw kijken hoe de Senaat eruit ziet.

Zei U dat niet? Kijk eens aan. Maar daar maakt U nu een foutje want het blijft immers een spiegel. Dat U dat nu over het hoofd hebt gezien, nee dat valt me tegen.

Wat dacht U dat U zag als U in de Senaatsspiegel keek?

Nu.....?

Uzelf natuurlijk!

O. J.

SLUIS ANNO 1949

Wellicht zal het U verregaand onbeleefd toeschijnen, dat Uw Senaat reeds in de vroege ochtend bij de burgemeester van Sluis op de stoep stond, maar dat komt omdat U hierover niet kunt oordelen, evenals U in het geheel niet op de hoogte bent van hetgeen zich in Sluis heeft afgespeeld en wat er zich zal gaan afspelen. Liever dan U de reis over de Moerdijk; de bottle neck van Zeeland, de ietwat ontstuimige Wester Schelde, te verhalen, zal ik U vertellen over dat wat er in Sluis gebeurt.

Aangenomen mag worden, dat U op de hoogte bent van het planten van enige duizenden boompjes door leden van de zes erkende Corpora omstreeks Pasen 1948 ten einde aan H.M. Koningin Wilhelmina ter gelegenheid van Haar vijftigjarig regeringsjubileum de beplanting van de 18 ha stadswal te kunnen aanbieden. Deze overdracht heeft in Juli van het vorige jaar in tegenwoordigheid van H.M. Koningin Wilhelmina te Sluis door de Praeses van de Algemene Senaten-Vergadering plaats gehad.

Inmiddels was gebleken, dat behalve de beplanting van de stadswallen ook nog een plantsoen kon worden aangeboden en zodoende een volgend steentje kon worden bijgedragen tot herstel van het zwaar gehavende Sluis, dat voor 65% in de oorlog verwoest werd.

Wij kregen dan ook, toen wij in de leren Raadsstoelen van de burgemeesterskamer neerzegen, geen ogenblik het idee, dat onze vervroegde komst, doordat onze auto nog juist een plaatsje had weten te bemachtigen op de pont van tien voor negen, de burgemeester ongelegen kwam, neen, veelmeer aangenaam was, doordat deze dag het vooruitzicht bood de definitieve plannen vast te stellen.

Voor echter hiertoe over te gaan kregen we te horen, hoe de geplante bomen goed bleken te aarden op de wallen, één uitgezonderd, n.l. de Spiegelboom. Hoewel het groene maar vooral het roestig bruine loof tegenover meester J. H. van Dale goed uitkwam, lijkt het er op het ogenblik op dat Van Dale binnen niet al te lange tijd het gezelschap van de Spiegelboom zal moeten ontbereren, daar deze het najaar niet meer zal halen. In hoeverre de Gemeentesecretaris hier bij de besproeiing in gebreke is gebleven, is ons niet gelukt vast te stellen; bijzonder verheugend was het in ieder geval, dat de Secretaris onder onze ogen nog een gesprek met de Gemeentelijke Waterleiding voerde.

Nadat de President de technische uitvoering van het plant-

soen had toegelicht, bleek zeer duidelijk de noodzakelijkheid die zelfde namiddag nog een vergadering van B. en W. bijeen te roepen om dan ook de wethouders van de plannen op de hoogte te brengen. De Secretaris was zo welwillend de convocaten hiervoor uit te schrijven.

In afwachting van deze vergadering, die te twee uren op het Raadhuis zou plaats vinden, brachten wij een bezoek aan het St. Janskerkhof, dat in het najaar een geheel andere aanblik zal bieden dan tot nu toe, omdat dan het plantsoen gereed zal zijn.

Op deze plek werd in de dertiende eeuw een kerk gebouwd en zoals te doen gebruikelijk was, werden geestelijken en aanzienlijke burgerlijke personen in de kerk bijgezet totdat in 1804 dit door de regering verboden werd. Nadat in 1811 de kerk door brand verwoest werd en in 1823 de laatste resten gesloopt werden, heerste er geen zekerheid over de juiste ligging van de fundamenten van de kerk en mogelijke vondsten, die voor de historie van belang zouden kunnen zijn. De enige plattegrond, welke nog aanwezig was, dateerde uit omstreeks 1811 en van deze kaart ging de Heer Ypey van de Rijksdienst voor het Oudheidkundig Bodemonderzoek dan ook uit bij de opgravingen, welke in Juni '48 werden begonnen. Door allerlei omstandigheden moesten de opgravingen worden onderbroken totdat deze in December j.l. voortgang vonden. Op dit ogenblik zijn de fundamenten van de St. Janskerk blootgelegd en nauwelijks waren wij op het terrein aangekomen of de met bruine baard omlijste Heer Ypey begon te vertellen over de resultaten, welke hij had geboekt.

Het onderzoek, dat van zeer beperkte aard is geweest en zich slechts tot 1 meter onder het maaiveld uitstrekte, heeft als meest belangwekkende vondst een twaalftal grafkelders

opgeleverd, die voorzien zijn van fresco's. De voorstellingen op de vier wanden komen sterk met elkaar overeen: aan het hoofdeinde ziet men Christus aan het Kruis met Maria en Johannes, aan het voeteneinde een tronende Maria met Kind op de rechter arm, terwijl de lange zijden versierd zijn met ranken druivetrossen. Eén fresco biedt een ander beeld op de lange zijden: hierop staan aan de ene kant afwisselend een Engel met kandelaar en Catharina met rad; aan de andere zijde Johannes met schild en het Lam Gods.

De fresco's zijn door Rijks Monumentenzorg geschat te dateren uit de 15e eeuw en zijn uitgevoerd in zwart, rood, blauw, groen en goudoker. Na conservering zullen de fresco's in de opnieuw te bouwen Oudheidkamer worden ondergebracht. Merkwaardig was ook hoe in een grafkelder een compleet menselijk skelet werd aangetroffen, waarop de gehengen en het slot van de kist nog lagen. Uit de sporen op het ijzer kon worden afgeleid, dat de doodkist gemaakt moet zijn geweest van eikenhout.

Uit de opgravingen is de mogelijkheid gebleken, dat de kerk diverse malen is herbouwd, getuige o.a. de twee vloeren, welke werden aangetroffen, doch door de beperktheid van het onderzoek is dit niet te bewijzen.

Nu de omtrek van de kerk nagenoeg bekend is, ligt het plan voor het plantsoen vast. Doormiddel van perronstukken, waartegen de oude steen gemetseld zal worden, zal de omtrek van de kerk geconserveerd blijven met dien verstande, dat de kerk zelf ongeveer 50 cm lager blijft liggen dan het omringende terrein. In de „kerk" zullen de gave grafstenen op hun oorspronkelijke plaats worden gelegd, terwijl de rest met een grasmat zal worden bedekt. Aan de buitenzijde van de perronstukken aansluitend zal van oude stenen rondom een pad worden aangelegd ter dikte van de buiten muur van

de kerk. Hier om heen zal door het planten van heesters het plantsoen worden gecompleteerd. Speciaal hiervoor zal in het najaar wederom een aantal leden der verschillende Corpora zich moeten inschepen naar Sluis om zodoende de laatste hand aan het plantsoen te leggen!

Na over deze zaken uitvoerig te hebben gesproken leidde de weg naar Sanders-De Pauw, waar burgemeester en wethouder de gelegenheid boden de dorstige kelen te lessen. Daar hoorden we hoe er in Sluis sinds de oorlog 100 nieuwe huizen gebouwd werden, wat nog geen derde uitmaakt van de nodige, hoe Knocke, bij zijn zo waardevolle bijdrage tot herstel van Sluis ook de vrolijkheid niet te kort had gedaan. Ten slotte culmineerde het gesprek in jachtverhalen, toen ons oor getroffen werd door een langgerekt, langzaam aanzwellend „aaaaah" uit de 2500 Sluise kelen. Even later gleed een Belse Slee aan bij Sanders. Het bleken de lunch-gasten des burgervaders te zijn; abrupt werden de spannende verhalen afgebroken, en de burgemeester ging naar achteren af. Wij begrepen aanvankelijk de tact van de burgemeester niet doch nauwelijks hadden wij ons omgedraaid of er bleek een lid van de Breskense Schaakclub zich te zitten vervelen met een vluggertje tegen zichzelf. Dadelijk werd de man uitgedaagd en juist nog voor wij ons aan tafel begaven, gelukte het de morele overwinning te boeken.

Zoals gewoonlijk was de lunch nogal prijzig, wat niet weg neemt dat wij den herbergier gaarne het zijne gunnen. Een klein incident deed zich tijdens deze lunch voor, toen de burgemeester zijn gasten even in de steek gelaten had en ons voorstelde de vergadering bij Sanders te houden. Hoewel wij de moeite van den Secretaris van diezelfde morgen ten zeerste betreurden, meende de President niet tegen het voorstel van den burgemeester te moeten ingaan en zo werd dus de vergadering bij Sanders gehouden.

Te meer daar deze bijeenkomst in de feestelijke herberg zou plaats vinden, verdiende het aanbeveling dat de Secretaris en Thesaurier een kort bezoek aan den dorpsbarbier aflegden. Het gezicht van de Secretaris na afloop van dit bezoek sterkte ons in het vermoeden, dat in deze contrijen heden ten dage het z.g. beksnijden nog wordt beoefend.

En tenslotte werd het dan twee uur, het tijdstip, waarop wethouders, gemeenteopzichter en de Heer Ypey zich wederom bij ons voegden. Even later kwam de burgemeester en geflankeerd door zijn satellieten opende hij de vergadering. U te vervelen met de technische uiteenzetting, die van alle zijden werd gegeven, zou onbarmhartig zijn; immers te veel zou Uw brein met zaken worden belast. **U BEHOEFT SLECHTS EEN DING TE ONTHOUDEN: IN TE TEKENEN OP DE PLANTERS LIJSTEN, DIE IN HET NAJAAR U DE GELEGENHEID ZULLEN BIJEN, UW STEENTJE BIJ TE DRAGEN AAN UW GESCHENK, DAT ER IN HOGE MATE TOE KAN MEDEWERKEN SLUIS EEN VOORoorlogs AANZICHT TE HERGEVEN!** K.

VAN HET SENAATS ARCHIEF.

Daar zitten we dan!

Toch geen onaardige bezigheid dat redactie werk. Nu ja voor jou geldt deze ontdekking natuurlijk niet, voor jou is het terugvallen in de oude sleur, dat heeft ook zijn bekoring. Maar voor ons vieren: gloed nieuw en weet je wat me op eens invalt hoe komt het toch dat de leden deze vorm van zelfpubliciteit zo weinig benutten. Ik voel dat je er carrière mee kunt maken.

En je hoeft er niet allemaal onzin in te schrijven. Het Zotje dacht daarstraks dat ik een oudredacteur was en wilde iedere vraag beantwoorden; hij heeft het me zelf gezegd. Je moet zo schrijven dat het net niet helemaal wordt begrepen (behalve dan degenen aan wie je uitlegt hoe het in elkaar zit natuurlijk), het moet net niet zo zijn dat het onmiddellijk voor onzin wordt versleten en, dat is belangrijk, het mag beslist niet serieus zijn, want dan wordt het eenvoudig niet gelezen, dan wordt alleen het papier gebruikt begrijp je. En je moet altijd denken aan het peil. Het peil moet hoog zijn. Goed hoog spiegel peil: G.h.S.p.! Ja, en wat ook belangrijk is dat zijn de opmaakjes en de ondertekeningen. Een slecht stuk is met een goede ondertekening meestal nog helemaal te redden, je haalt het er altijd mee op.

En de hoofdjes, zoals ik al zei, als je artikel (desnoods ingezonden) en hoofdje op de juiste wijze weet te combineren, dan praten ze er weken over, als dat geen succes is.....!

Maar..... zeg luisteren jullie niet meer? Afmaken? Wie? Mij? O, nee dat is goed, ik moet nog een klein stukje net als jullie. laten we dat dan maar eerst doen. O.J.

UIT 'T ROODE KAMERIJE

De Senaat deelt mede, dat groepen van tien of meer tweede jaars in de gelegenheid gesteld worden tot Vrijdag 15 April a.s. bij den Senaat candidaten voor te dragen voor de functie van:

Commissaris B

in de Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak voor het Jaar 1950.

Namens den Senaat,

J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

De Senaat maakt bekend van de Bloedtransfusiedienst van het Ned. Rode Kruis afd. Delft ontvangen te hebben op naam gestelde bewijzen van bloedafgifte en een hoeveelheid vleesbonnen recht gevende op vier ons per geveer. De belanghebbenden wordt verzocht deze bescheiden voor Woensdag 30 Maart in het Senaatsarchief af te halen.

Het niet afhalen van de vleesbonnen geeft recht op het afsnijden van een moot van een varken, dat spitsgewijs in openbaarheid gebraden zal worden in de Societeit.

Namens den Senaat,

J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

De Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps „De Spiegel” maakt bekend, dat door den Senaat van het Delftsch Studenten Corps op 16 Maart 1949 de heren:

R. L. BOSCH en G. H. HOFSTEDE

zijn geïnstalleerd als Redacteuren van volgende exemplaren van genoemd orgaan.

Namens de Redactie,

J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

De Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps geeft tot haar onuitsprekelijke vreugde kennis van de verloving van haar Oud-Redacteur, den heer

J. A. P. Montijn

met mejuffrouw

Pieteké Hepkema

Tijd en plaats der recepties zijn voor belangstellenden te bevragen bij de Redactie.

Namens de Redactie,

J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

Amice!

Reeds te lang heeft het geduurd, dat ik je brief van de 15de onbeantwoord liet. De gebeurtenissen van de laatste dagen hebben zo snel om zich heengegrepen, dat het mij onmogelijk was — zonder alle gangbare correspondenten te kort te doen — eerder van mij te laten weten. Niet eerder dan op dit moment echter, ben ik in staat de veelheid gedachten, die zich in mij opgedrongen hebben, te rangschikken en op papier te zetten. Welnu, ik zal ze de vrije loop laten.

Ge weet, Robertus, hoe zeer ik de laatste tijd vervuld ben van afschuw tegen alles, wat een gemeenschappelijke ervaring heet, of althans eigen is aan ieder, die met mij ook nog de sleur van het dagelijkse leven deelt. Ik zou slechts op het ogenblik, dat zo genadig zou zijn, mij uit het keurslijf van alle dag te tillen, en ik mag wel zeggen, dat ik meer en meer tot de overtuiging ben gekomen, dat geluk en ongeluk zeer dicht bij elkaar gelegen zijn en ook in elkaar kunnen opgaan. Eergisteren, vriend, brak dan het ogenblik aan, waarop ik de kans kreeg mijn geluk te beproeven. Ik bemerkte het al bij het ontwaken: de wijze, waarop het klopje van het kamermeisje mij deed ontwaken, toen zij mij de thee op bed bracht, deed mij, geheel in tegenstelling tot gewoonlijk, weldadig aan, en de eerste blik die ik tussen de kieren van de gebloemde gordijnen door, gelegenheid had om naar buiten te slaan, stemde mij aanstonds al blij. De laatste aanslag op de ruiten bezweek zienderogen onder het geweld van de zonnestralen, en de diepblauwe lucht was de verkondiger van een zachte midwinterdag.

Mijn besluit was onmiddellijk genomen. Ik wierp het donzen dek ijlings van mij en stond in een ogenblik op het Perzisch tapijtje voor m'n bed. In jaren heb ik niet, naar ik mij meen te herinneren, met zoveel gemak de huivering van een Februarimorgen van mij afgeschud, temeer daar een blik op de verjaarskalender boven mijn chiffonnier mij er van op de hoogte bracht, dat het vandaag de verjaardag van mijn aanstaande schoonzuster was. Hierin vond ik voldoende aanleiding om de deur van mijn spiegelkast te openen, en onder de geur der mottenballen uit mijn bronsgroene fluwelen cape te halen, die ik mij voorstelde vandaag te harer ere aan te trekken. Tezamen met mijn zwarte, slappe, breedgerande hoed zou ik hiermee een costuum dragen, dat mij in redelijke mate tegen atmosferische invloeden zou beschermen. Ik kleedde mij haastig, verorberde twee geklutste eitjes en een glas lauwe melk, at een mandarijn en riep toen de butler, om me mijn stok met ivoren knop en inscriptie in zilver — erfstuk van mijn tante Gesina — aan te reiken. Alvorens echter dit te doen, tikte hij, de gewoonte getrouw, even er mee op het weerglas, om mij een indruk te geven van wat me te wachten zou staan. De uitwijking naar links gaf mij ineens in, me te wapenen tegen de Italiaanse griep, die dit jaargetijde plotseling een volksziekte schijnt te zijn geworden. Enkele geneeskrachtige kruiden in plaats van de veer op mijn hoed, en een vitamine C-tablet, smeltend op de tong, gaven mij de moed terug. Een ogenblik van helderheid deed mij voorts nog beseffen, dat ik nog geen maatregelen genomen had tegen diegenen, die er op uit zijn met lange injectie-naalden het bloed uit iemands aderen te zuigen om, naar men zegt, in de plasmanood te voorzien. Onbegrijpelijk! Wie, als ik, de tientallen jongens en meisjes in de plantsoenen zag spelen, kan zich voorstellen, dat het nodig is om een dergelijk ingrijpen in het leven van een mens te doen plaats hebben. De gevolgen moeten immers, naar mijn gouverneur me meegedeeld heeft, in sommige gevallen geleid hebben tot ernstige verbleking van de huid en een beklemd gevoel in het hoofd, wat de menselijke gezondheid en daarmee zijn schoonheid slechts afbreuk doen. Teneinde dus op alles voorbereid te zijn, nam ik enkele versterkende middelen tot me

en borg een pakje bloedstelpende watten in de holte van mijn vestzak.

Zichtbaar opgelucht — althans naar het oordeel van mijn naaste omgeving — zwaaide ik met een niet onelegant gebaar de cape over mijn schouder, en naar mijn zuster beweerde op een wijze, die zij slechts in mijn beste ogenblikken van mij meende te kennen, hief ik mijn hoed ten afscheid en stapte over de drempel van het ouderlijk huis. De weg naar een beter leven was ik opgegaan, in de richting van het huis van mijn aanstaande schoonzuster.

Onderweg had ik alle gelegenheid om te kijken naar het bloeien der pornomimosa, waar, zoals je natuurlijk weet, de laatste tijd in bepaalde kringen zo'n bijzondere aandacht aan besteed wordt. De tijd, dat de knoppen zouden zwellen en barsten, moest volgens de moderne literatuur ongeveer aangebroken zijn. Ik moest echter in zoverre mijn ideeën laten varen, dat zij niet bleek te bloeien in de nissen en portieken van de huizen, bij voorkeur in een lommerrijke omgeving, maar dat zij zomaar, voluit bloeide achter de vensters, in het zonlicht!

Nog steeds verwonderd over de scheppingen van de natuur drukte ik de knop van mijn wandelstok tegen de bel van het huis van de aanstaande schoonouders van mijn broer en wachtte met ongeduld op de lach van zijn bijna jongste schoonzuster Leontientje, die het tot een goede gewoonte maakte om de deur voor gasten te openen.

Nauwelijks bekomen van deze altijd weer even aandoenlijke gebeurtenis, werd ik de ontvangkamer binnengeleid, waar al een uitgebreid gezelschap in opgewonden stemming zijn vreugde lucht gaf. Na op de gebruikelijke wijze de ronde gedaan te hebben langs mijn toekomstige schoonzuster, haar ouders, haar broer en zusters, en twee vriendinnen, zette ik mij tussen Margreet, haar boezemvriendin, en mijn broer. Het gesprek had een — ik mag wel zeggen traditioneel — karakter. De vorderingen van Leontientje op school vonden er evenzeer een plaats in als de kwesties van mijn broer op de handelsonderneming, en de vrolijkheid hierover werd herhaaldelijk veroorzaakt door de komische omstandigheden, waarin beiden bij voortdurend verkeerden.

Het soupertje had een echt feestelijk tintje en onder het genot van een glaasje likeur kwamen de andere verhalen los. De pijnen in de jukbeenderen van tante Koosje hadden haar de hulp doen inroepen van een magnetiseur, maar de resultaten van haar behandeling waren nog steeds van dien aard, dat zij niet wist, of de veranderingen in haar toestand al dan niet daarvan een gevolg waren. De gesprekken gingen voorts over goochelen en de reisverhalen van kapitein Pummel, die, dat moet ik zeggen, voortdurend de lachlust opwekten. Op deze verhalen zal ik echter niet nader ingaan, omdat ze toch nog tersprake zullen komen in het volgende, immers, nadat ik afscheid genomen had en de weg terug afgelegd had, herkende ik reeds bij de eerste stap over de drempel van mijn huis de lila brief met de uitnodiging van Margreet voor het Lustrum van „Van zessen klaar”, die sinds drie weken op mijn bureau lag. Maar die ik door zake-

Na enkele ogenblikken van bezinning hernam ik mijn besluitvaardigheid en zette mij aan het schrijven:

Allerbeste Margreet,

Wat heb ik een heerlijke dag gehad! Ik wist het al bij het ontwaken, dat het goed zou zijn, vandaag. Verbeeld je, ik ben bij mijn aanstaande schoonzuster geweest en ik heb haar verjaardag gevierd temidden van haar ouders, zusters, broer en verloofde, terwijl er natuurlijk ook enkele vriendinnen waren. Het was intens gezellig en al die verhalen...! Het meest heb ik wel moeten lachen om de verhalen van kapitein Pummel! Deze man — ik weet niet of je er ooit van gehoord hebt — was kapitein van de „Zeekoe”, een schip van de semi-wilde vaart. In vier jaar is hij niet thuis geweest en nu zal je je wel kunnen indenken, dat hij voor zijn laatste vertrek uit Amerika een garden party gegeven heeft, waarover in alle zichzelf respecterende tijdschriften artikelen gestaan hebben. Misschien heb je wel een blik geslagen in „Life”, waarin een artikel stond onder de titel: „Captain Pummel exit”, met een levensbeschrijving, foto's van zijn eighty-year old mother en father uit Appingedam, een foto van zijn eerste schoolreisje en één van de aangifte van zijn eerste kind. Verder gaf Esquire onder „Captain Pummel leaves the Navy” een uitgebreid verslag van de garden party in Miami; geloof maar dat het een feest is geweest! Vlot waren de eveningdresses van de dochters van de badmeester en de eerste vrouw van de hoofdonderwijzer uit Palmbeach, die natuurlijk uitgenodigd waren.

Och, het verhaal van tante Koosje was eigenlijk ook allervermakelijkst. Weet je, dat zij zich op het ogenblik laat behandelen door een magnetiseur, om de pijnen in haar jukbeenderen te verjagen? Natuurlijk heeft deze vent er een slaatje uit willen slaan, door haar een verhaal op te hangen over aardstralen en het apparaat, dat hij ontworpen heeft om deze onschadelijk te maken. f 161,49 kostte het slechts, terwijl aangetoond schijnt te zijn, dat een koperdraad om het bed de invloed er van teniet doet! Maar die goede tante Koosje was verstandig! Zij vroeg eerst aan haar neef Piet, die voor zijn natuurkunde-examen zit, of die aardstralen nu werkelijk wel bestonden! Nu, je begrijpt, wat Piet toen gezegd heeft en toen moest tante Koosje wel een beetje blozen, maar dat zag Piet niet door de telefoon.

Begrijp je nu, mijn lieve Margrietje, dat ik in de stemming was om je brief te beantwoorden, die ik bij thuiskomst op het bureau zag liggen? Alle goede dingen bestaan uit drieën, dacht ik, en daarom vind ik het zo heerlijk om deze en alle voorgaande dingen nog eens te vertellen Zaterdag, wanneer wij samen het glorieuze paar op het Lustrum van „Van zessen klaar” zullen zijn!

Liefje, begrijp je nu, dat ik tot in lengte van dagen niet anders dan jouw eigen toegenegen

Leonard

zou willen zijn?

Met een gevoel van grote opluchting en bevrijding, amice, legde ik de pen naast mij neer en greep naar de tondeldoos om in alle eer en deugd een Havanna te ontsteken. Behaaglijk blies ik de kringetjes in de lucht en zag ik nog juist het portret van tante Gesina in de nevelen gehuld. Ik voelde, dat ik de steun van haar erfstuk kon ontberen en nu wel dansende door het leven zou kunnen gaan! Bij het uitblazen van de laatste kring echter, realiseerde ik mij, dat mijn pogen toch wel wat al te doorzichtig zou zijn voor Margreet. Ik stond op, tastte weer naar de ganzeveer en verzamelde alle nodige moed om me aan een postscriptum te wijden. Ik deed dit als volgt:

P.S.

Margreet,

Enkele dingen wilde ik je nog zeggen. Natuurlijk heb je me door! Wat in mijn brief staat weet je al lang en wie de vriendinnen waren, die ik op de verjaardag van mijn aanstaande schoonzuster ontmoette, weet je even goed als ik en sommige opzichten misschien zelfs beter dan ik. Ban mij uit je gedachten, nu je weet, dat ik je op zo'n weergaloos arrogante manier getrotseerd en genegeerd heb. Het was mijn nonchalance, dat ik je niet eerder schreef, dat ik natuurlijk dolgraag met je meega naar het Lustrum! Ik weet ook, Margreet, dat niemand beter dan jij in staat zult zijn, om mijn nood te begrijpen. Wat ook je antwoord is, steeds zal ik aan je denken als je enige

Leonard.

Ik rukte twee postzegels uit mijn portefeuille; beplakte beide enveloppen er mee, bekommerde mij om niets meer, rende langs de stom verbouwerde butler de straat op, naar de brievenbus, en had nauwelijks gelegenheid om te beseffen, dat de onverbidde laatste buslichting van die dag twee minuten tevoren moest hebben plaats gehad.

lijke aangelegenheden nog steeds niet beantwoord had. Met een smartelijk gevoel van onmacht en schaamte plofte ik neer in mijn zorg. En dan te beseffen, dat er nog slechts vijf dagen voor het Lustrum over waren!

Twee dagen later, Robertus, kwam het antwoord van Margreet. Haar lila envelop rook ditmaal naar fresia's en in mijn geest meende ik niet anders dan vergeet-mij-nietjes in het patroon te zien. Zij schreef mij:

Leonard!

Ik heb je brieven ontvangen en ik ben er weg van. Ik meende al, dat je mij vergeten had en daarom heb ik er eergisteren ook niets van gezegd tegen je, al moest ik er de hele dag aan denken. Ik heb toen Frederik uitgenodigd voor het Lustrum, vorige week, maar sinds ik je brieven gelezen heb, ben ik er ziek van. Ik heb Frederik dus moeten afschrijven en zal, helaas, ook niet met jou naar het feest kunnen gaan. Wanneer je zin hebt, kom dan dit weekend logeren en mij

troosten, maar mocht je weer zakelijke aangelegenheden hebben, weet dan, dat je niet met deze maatstaven menselijke banden moet aangaan. Twijfel niet aan mijn gevoelens voor je. Ik zou niets liever willen, dan dat je nu nog bij mij kwam.

Tot dan blijf ik niemand meer dan alleen maar

je

Margreet.

Sinds dien, Robertus, scheer ik mij niet alleen met Castella, om met mijn haren ook mijn streken kwijt te raken, maar ben ik tot de conclusie gekomen, dat het heel goed zou kunnen zijn, dat middelbare fout in de frequentie van onze briefwisseling zal gaan volgens de wet van de grootste derde macht.

Wil daarom mijn verontschuldigen aanvaarden wanneer ik nog steeds je handen druk als je ouwe trouwe

Leonard.

A. J.

TECHN. HOOGESCHOOL.

VERHAAL VAN SECJE.

September.

Inschrijving.

DELFT REORGANISEERT OP BASIS VAN HANDLIJNKUNDE staat met grote koppen in de dagbladen.

Het schoolgebouw, eens marktplaats van verenigingen, nu in stemmige rust.

Kalm wandelen kandidaten naar binnen, steken een ontspannen hand door één van een tiental gaten in een met fresco's versierde muur, voelen hun hand omsloten door een koele weke massa, een kort moment van warme straling en klaar zijn ze. Tien per minuut, in een dag 5000.

Achter de muur is het domein van Secje. Zijn vacantie was goed besteed. Hij heeft een tiental vrienden en zelfs een enkele hoogleraar ingewijd. Samen hebben ze een systeem uitgedacht en nu zit elk van hen achter een der gaten, omsluit de binnengestoken handen met een plastic vorm, neemt een kleurenfoto en nummert de gevormde modellen.

Tot zo ver is het werk eenvoudig. In een dag zijn alle kandidaten er door. Moe maar voldaan overziet Secje aan het eind van de eerste dag het werk. Een inschrijving in record-tempo.

De Rector is verheugd: de winst aan man-uren is alreeds groot.

De tweede dag is de dag van de selectie.

Secje en zijn helpers zitten aan een lange tafel. Een lopend bandje voert de handafdrukken aan, een schermje toont de kleurenfoto's, een ander bandje voert de modellen af. Aan het begin van de handenstroom een tweetal voorselecteerders. Hun werk is simpel. Zonder moeite halen zij de modellen met korte levenslijnen uit de rij en deponeren ze in een vak „Economisch niet verantwoord“. De overblijvende handen passeren de lange tafel, worden door Secje en zijn mannen gemerkt en aan het eind van de loopbaan door hulpjes naar de opslagplaats gebracht. In weer een dag worden alle kandidaten verwerkt.

Moe maar voldaan overziet Secje aan het eind van de tweede dag zijn werk. Des avonds toont hij de Rector de opslagplaats van de modellen der economisch verantwoord. Twee wanden met handen, opgestapeld in gescheiden vakken. Links de technisch-aangelegden, rechts de onhandigen.

„Ziet, Heer Rector“, zo sprak Secje, „dat zijn de Venusheuveligen, die daar hebben wat meer van Saturnus. U weet wel, dat zijn mensen met gewetens. In dat vak zijn de Marsheuveligen, mensen met ondernemingsgeest en daar de knapen met haren op de ruggen van de handen, dat duidt op durf en spontaniteit“. En Secje wijst en vertelt.

De derde dag wordt een grote dag voor Secje. Eindelijk zal de vernieuwing van zijn Vereniging verwezenlijkt kunnen worden. De voor het eerst aangekomenen zullen verdeeld worden. Een nieuwe bepaling bij de inschrijving eist het verplichte lidmaatschap van een vereniging.

Ieder neemt een vereniging voor zijn rekening. Secje de zijne. Hoe simpel gaat alles. De religieuzen worden bij elkaar genomen, wat critici en dogmatici er bij gedaan en, hup, klaar is de toewijzing voor die en die bond.

Ook Secje doet het eenvoudig. Van alles neemt hij wat. Een stapeltje met Apollo-heuveligen, een aantal met veel Mercurius, wat kort-lang-lang en lang-kort-lang vingerkotingen, een groepje behaarden, evenveel gladden, geen enkel stapeltje werd overgeslagen. Wel nam hij van elke groep de meer uitgesprokenen.

Zo bouwde Secje aan de toekomst van zijn Vereniging en hij vertrouwde, dat het goed was.

De Rector stelde er veel belang in.

In het Verenigingsgebouw zat Secje bij het hekje. Nog wel wat onwennig op deze plaats der groten. Het weten, middelpunt te zijn van de rond hem geschaarde presidenten van de sub-verenigingen, gaf echter wel zoveel zelfvertrouwen, dat het uitreiken van de lijsten met capaciteiten en merkwaardigheden van de aan elke onder-vereniging toegewezen eerstejaars, aangevuld met een verklarend woord, hem vlot afging. De Presidenten waren tevreden. Ieder had zijn quantum en nog wel gekeurde waar. Geen langdurige groentijden meer om de kerels uit te zoeken. Je wist nu meteen wat je aan ze had.

De volgende dag waren ze er.

Fier deden ze hun intrede in de Vereniging, zelfbewust van hun waarden, want, o, wat slim waren ze al, ook zij hadden in hun vacantie de handleeskunde even doorgenomen.

De maanden verstrijken. De onder-verenigingen bloeien. Het zijn niet de jongeren, die uitblinken, geenszins. Het zijn de ouden. Met saamgeknepen handen gaan zij voor in enthousiasme. Al hebben ze misschien niet de lijnen en heuvels, ze zullen tonen dat ze het kunnen. Dat ze het kunnen blijkt op de uitvoeringen.

Ineens is er dan de terugslag. In de eerstejaarshoek in het verenigingsgebouw, waar tot nu toe opvallend veel handspelletjes bedreven werden, van waaruit avond aan avond het olke-bolke-rube-solke van enkele benepen klanken uitgroeide tot een allesoverheersend vocaal concert, waarvan schrille juichtonen zelfs tot in de kamer van het Bestuur doordrongen, in die hoek stonden nu voor het eerst enkelen met handen in de zakken. Het leek er weer op vroeger, toen alles wat eerste en zelfs tweede jaars was opviel door nerveus handengewriemel, oortrekken en andere onbeheerste bezigheden.

Weg is de zelfbewustheid, de fierheid. Zielig stil en benepen is het groepje. Een enkele voegt zich nog vol bravuur bij hen, maar al heel snel voltrekt zich bij hem het proces, dat zich al tientallen malen die avond heeft afgespeeld. Eerst wat gefluister met zijn clubgenoten, dan een verbaasd staren van linker naar rechterhand, tot ook bij hem de angst zich op zijn gezicht aftekent. „Secje weg, een fout in het systeem, morgen begin van de groentijd voor eerstejaars.“

Bij het hekje zit het voltallige verenigingsbestuur. Voldoening straalt van hun gezichten. Van het begin af hadden ze het nieuwe systeem gewantrouwd. Nu weten ze het dan zeker. Secje zelf heeft de fout ontdekt en voor hun ligt nu zijn uittrede, zijn laatste artikel in het verenigingsblad.

J. J.

SCHULD EN BOETE

Vandaag, lieve lezer, is het lachen mij geheel vergaan en ik ben niet in de stemming om u een grol te vertellen, waar ik zelve om zou moeten wenen: veerman Huibert heeft zich aan mij voorgesteld — en het heeft me een schrille klap gegeven hem te leren kennen — het heeft me de schrik in de leden gejaagd, me tot inkeer en omzien gebracht. Mag ik u daar iets van vertellen?

Veerman Huibert, moet u weten, is de veerman, die al zovelen heeft overgezet naar het land van „De Zo En Zoveel Dienstjaren”, maar daar is de kous van veerman Huibert niet mee af! Want veerman Huibert zet u over vanaf de oever van — en daar gaat het om — van het land van „Het Spel, Dat Ernst Is”. Niemand, die — eenmaal overgezet — kan weerkeren; niemand, maar dan ook niemand, die Huibert op zo een ogenblik niet heeft horen zeggen: „Nee, jonge (of oude) man, dat gaat niet: denk om de ziekteverzekering en de kinderbijslag, je pols en — enfin, dat weet je zelf wel allemaal 't beste; denk maar aan alles en alles behalve aan „De Ernst, die Spel Is”. Vergeet dat maar. Toe, vergeet dat maar. Zeg, dat je 't vergeten bent. Ja?” Maar niemand heeft ooit kunnen vergeten... Soms bewerkt Huibert zijn klanten lang en lang van te voren. Hij stuurt een brochuretje, hij noemt wat getallen — dat komt dan, omdat Huibert denkt „Mei”; dat wil nog wel er is tegenvallen, want in Mei is Mijnheer Professor ziek en moet de overtocht nog even uitgesteld worden en in Juni is de klant van Huibert ziek en in Juli en Augustus is het vacantie — dus geen vergadering, nietwaar — en het wordt September voordat de voltallige vergadering zegt: „Ga je gang maar, Huibert” —, zodat het al met al later is geworden dan Huibert in origine dacht. Maar daarom niet getreurd, zegt hij, komt tijd komt wijsheid en ook uw tijd komt nog wel: naar het land van „De Jaarwedde”.

Toen Huibert me vandaag kwam opzoeken, moet ik erkennen geschrokken te zijn van hem — en ik wendde me van hem af, zodat ik terugkeek over het landschap van „Spel En Ernst”. En toen — toen schrok ik pas echt.

Achter me lag een brede woestenij, zo dor als een kunstbloem, zo droog als een warm biljart en zo verstikkend als

een visgraat. Te erger schrok ik, omdat nog maar zo kort geleden ik gekomen was in diezelfde streek, die toen zo vruchtbaar van goede beloften had geschenen, dat ik dacht me zonder inspanning een zware oogst te kunnen verschaffen. Niet, dat ik van den beginne af er zo over dacht. Maar achteraf ervaar ik, wat het betekent en waar het op neerkomt nauwelijks gezaaid te hebben, niet gewied en nooit bemest. Wat er was in de schuren en wat ik nieuw aantrot, aanvaardde ik als een minister een lintje. Er was een paard, jong en sterk — dat is nu blind en kreupel door gebrek aan beweging en haver en zelfs zemelen. De boerderij, waar ik introk, was helder en ruim, maar nu zijn de ramen zo dof als verregend vilt; de vloeren zijn verzakt en de deuren verstookt, omdat ik te lui was om houtjes te hakken. Het was mijn plan niet, maar ik onderhield niets: mijn gereedschap niet, mijn schuren niet en mezelf niet. Niemand die nu nog deze kwaai grond en dat oude huis wil kopen of pachten. De dienstmeid had ik gelast van alles af te blijven en niets aan te raken, als ik weg was. Ik was nooit thuis, behalve 's morgens om te slapen en ze deed nooit iets, hoewel het een ijverige ziel was geweest, bereidwillig en werkzaam. Niet ver van mijn boerderij lag een centrum van cultuur. Ook daar schone beloften van kunst, menselijke werkzaamheid en aandacht. Ik weet nog goed hoe ik aankwam in deze streek: ik wilde me ontwikkelen, leren, kennis vergaren en wijsheid, veel lezen en gezond zijn van lichaam en ziel. Tentoonstellingen en musea, bouwwerken — oude en moderne —, scholen en zwembaden, flats en theaters. Ik wilde wel omgaan met schrijvers en schilders — die me soms vroeger in voor hun onbenullige dingen hadden geholpen —; in de koffiekamers en eethuizen zouden meesters van deze en gene kunsten te vinden zijn, acteurs en componisten, kenners van hun vak en mensen, op wien mijn producten van landarbeid gericht zouden zijn; al was mijn aandeel dan

materieel of lichamelijk — het was toch een aanrakingspunt. De stadsbewoners met al hun differentiatie van huise-lijk milieu en beroepsomgeving, elk apart zou een dankbare prooi zijn voor al wat ik wilde zien, toen ik hier voor het eerst voet zette. Ik wilde alles van alles. Ik wilde converseren met belezenen, twisten met bezetenen en leren van allebei. Ik wilde theaters bezoeken en weten, wéten van decors en belichting, costuums en regie. Ik wilde bekend zijn

VERPEINZINGEN

bij de antiquairs en de schilders en opmerkzaam gemaakt worden op het oude en het nieuwe. Ik zou een avond-cursus bezoeken, waar de economie van bedrijf en staat zouden worden gedoceerd door de knapsten van het land. Ik zou geabonneerd zijn op de beste schriften van elk gebied. Talen leren spreken en lezen en verstaan. Mijn eigen vak op de boerderij hoger stuwen door een reis af en toe en kundige interesse voor al wat er om zou gaan wat betref de bevloeiing van landerijen, van het wisselen van jaar na jaar van de gewassen, bloeitijden, oogst en verzorging van granen. Kennis zou vereist zijn voor de eerste behandeling van het vee bij snelle ziekten en epidemieën — de veearts kon zich soms lang laten wachten —; de Coöperatie zou mijn steun en inzicht kunnen benutten voor goedkoper onderhoud van de aangesloten en omwonende boeren; verkaveling van grond moest grondig en bestudeerd vorgelegd kunnen worden aan de beslissende instanties; machines moesten gebruikt kunnen worden met oordeelkundig gevoel, geen tijd zou verloren mogen gaan door onbekende reparaties. Dit bedrijf was, dank zij vruchtbare akkers en sappige weiden te maken tot het model, dat elders reeds ten voorbeeld werd gesteld — het zou de mogelijkheden en kansen bieden voor de toepassing en benutting van mijn steeds toenemende kennis en zuiverder intuïtie.

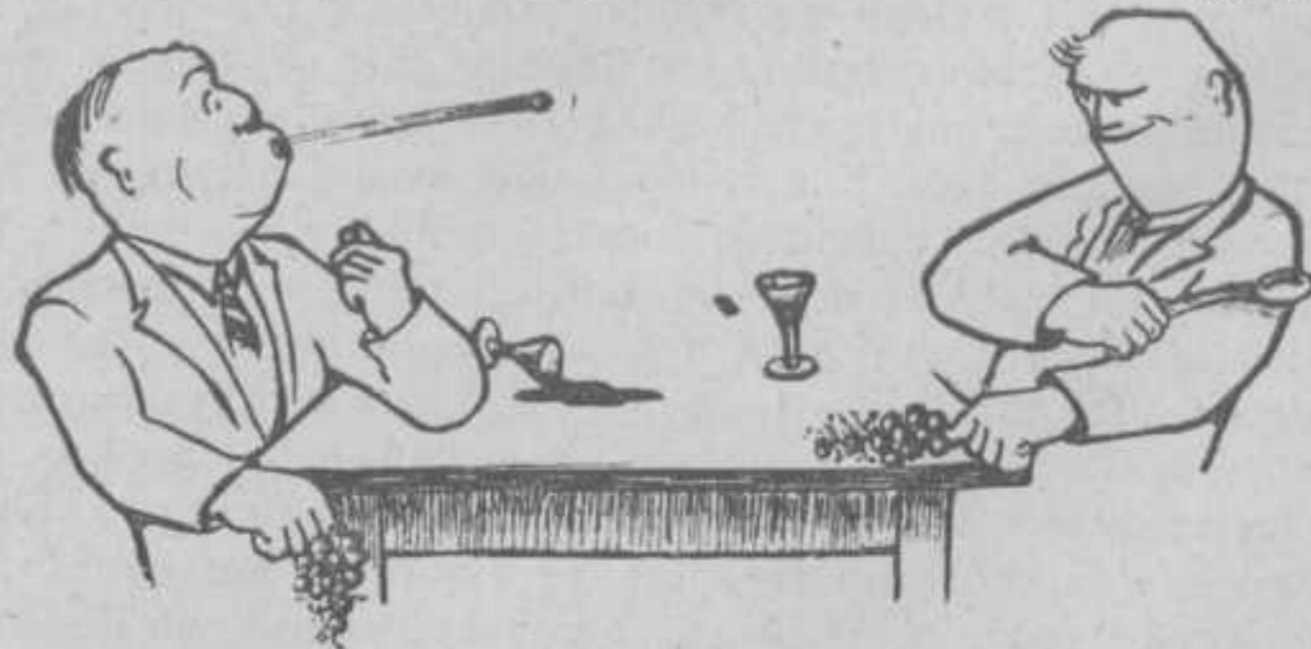
Toen ik me de eerste avond ter ruste begaf, kon ik de slaap niet vatten van de overvloed aan drukte en nieuwe invloeden die ik weldra zou krijgen; en op het werk voor de boerderij, dat me aantrok om meer dan het vatbaar en spectaculair resultaat alléén van ieder jaar opnieuw een goudgeel veld en ieder jaar schoon vee en me beviel om de bezige hardhandigheid, die het hoofd zijn vrije vlucht van gedachten zou laten...

Toen ik de volgende morgen ontwaakte, waren mijn voornemens vervlucht met de vroege vogels: het was 11 uur en in mijn eerste dag van mijn nieuwe bestaan had ik een flink gat geslapen. Ik lachte er wat om — wat zou het, zo een eerste dag —, waste me zorgvuldig en at — nu ik zelf inkopen kon doen — van een welvoorzienere tafel dan thuis: vleeserijen, zilveren blokjes kaas, dadels en ander fruit. Mijn dag was nu gebroken en 's middags ging ik evenmin aan mijn werk, maar op een stille wandeling over mijn gronden met het rijke gevoel van alle nieuw bezit. Op de terugweg in de namiddag riep men mij aan vanuit ené uitspanning; ik gaf gehoor aan de uitnodiging en dronk een mij onbekende drank, die rijkelijk geschonken werd. Die dag at ik niet meer, maar ging direct slapen in een roezige rust van lome tevredenheid, waaruit ik de volgende dag om 11 uur ontwaakte. In den vervolge zou dit het normale ontwaken van alledag blijken, gevolgd door de steeds herhaalde wandelingen en beuzelarijen. Alle dag was de ene gelijk en de andere gelijk...

Terwijl ik over deze vernietiging en verlatenheid uitstaarde met de gedachten hoe ik voor de eerste maal mij ingestort had in de aantrekkelijke bezigheden en omgeving en mogelijkheden, kwam een grote wind aanzetten, die al dat dorre, droge pulver opwoei in mijn richting; een bal verstikkend gruis en stof op mij afstuurde en mijn vossen doortrok van vuil en rommel. En daarmee was dan mijn land van „Ernst en Spel” geworden tot het Land van „Mijn Schuld en Mijn Boete”...

Kom, laat ons opnieuw beginnen.

M. H. L.

„HET” FEEST.

Vagelijk drong het bijzondere van dit uur tot hem door; Ergens tussen middernacht en dageraad, een door niets gestoorde natuurlijke stilte.

Toch herinnerde hij zich dat er vóór hem op zijn bureau alléén maar een pennebakje, of hoe je zo'n ding anders mag noemen, had gestaan en hij wist zelfs zeker dat het er nog moest staan, niets meer en niets minder.

En nu dit weer! Goed, dat hij misschien wat meer had gedronken dan zijn moeder goed voor hem zou hebben gevonden, was toegegeven, maar toch ook weer niet zoveel dat hij de dingen niet behoorlijk zou kunnen onderscheiden.

Hij leunde gewillig toegevend aan een lichamelijke loomheid terug in zijn bureaustoel. Zo zeker als hij enige ogenblikken geleden geweest was van dat donderse pennebakje..... maar wát zag hij daarnaast! Daar stond wel degelijk iets. Het was bovendien niet in ruste.

Zonder de kracht om overeind te komen, probeerde hij zijn ogen in te spannen: beter, meer te zien. Alles in de kamer scheen zich te hebben opgelost in een vagelijk niets, zelfs het schemerig licht van de oude bureaulamp, die nog van zijn grootvader geweest was, vervloede, zonder te verdwijnen. Het is alsof met hem de omgeving zich tracht te concentreren op dat ene, dat zich dan ook langzaam scherper aftekent. En dan is het alsof hij door een hoog venster ziet in een uiterst sober doch niet minder stijlvol ingericht vertrek. Een vertrek dat de natuurlijke omlijsting schijnt van een wonderlijk gracieuze vrouwenfiguur, die waardig, licht gebogen is neergezeten over een eenvoudige lezenaar. Haar hand voert een sneeuw witte veder, welks rode spoor vel na vel siert met een regelmatig en duidelijk door hem leesbaar handschrift.

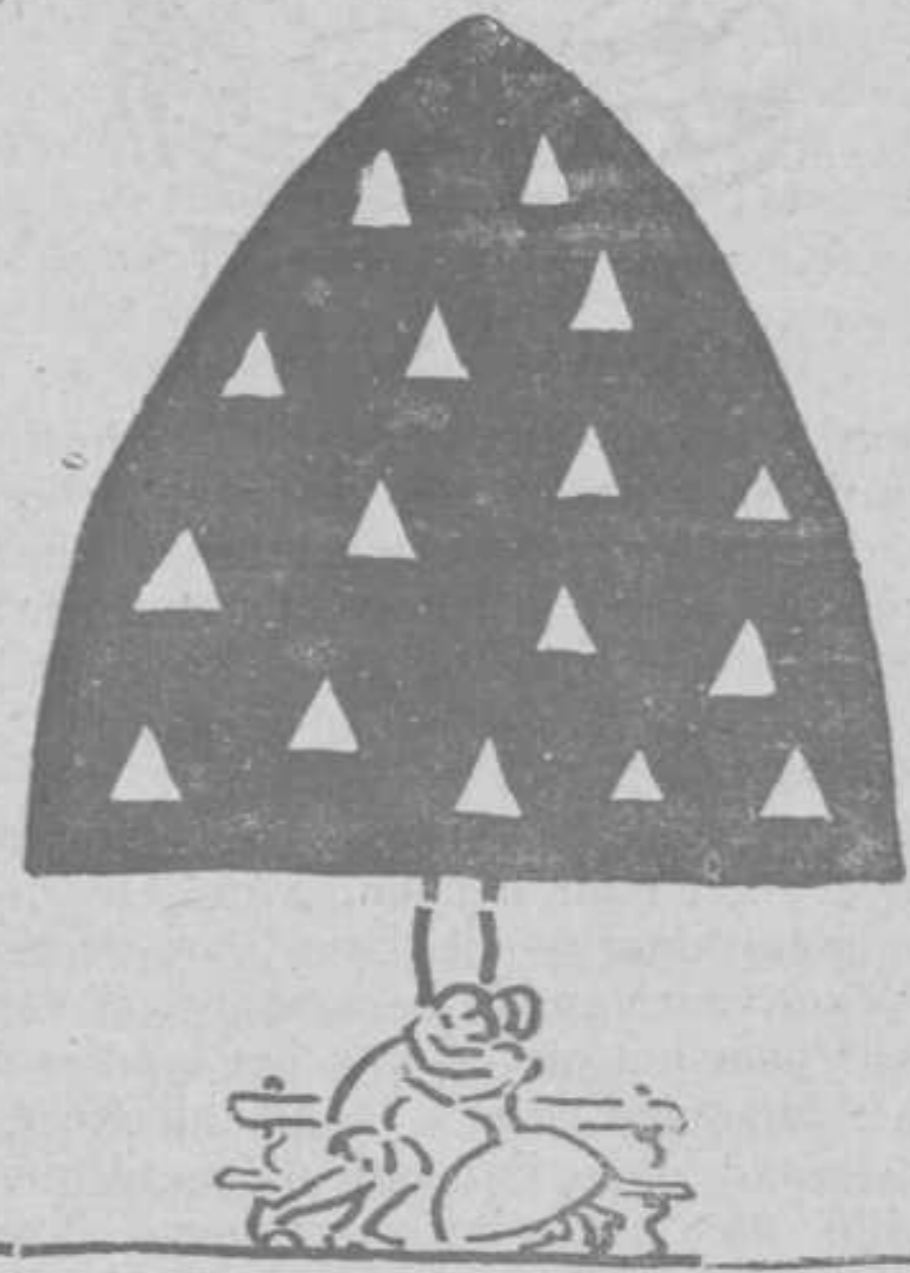
Er gaat een heftige schok door hem heen als hij plotseling herkent de Corpsmaagd.

De verwarring die zich van hem meester maakt blijkt hem later de oorzaak van het weinige dat hij van het gehele beeld in zich heeft kunnen opnemen; niets dan flarden zijn overgebleven, vaag, onsamenvattend: een feest, 24, vreugde.

Dat is eigenlijk alles wat in zijn brein is achtergebleven als hij de volgende morgen bij klaar lichte dag in zijn bureaustoel ontwaakt en zijn nog wat zwaar en dof voelend hoofd opricht van zijn gekruiste armen.

Dan valt zijn oog echter op de plaats naast het pennebakje. Zijn schijnbaar achteloos opengeslagen agenda, met de rode anjer die hij gisteren avond van Bloemen Bertha kreeg, nu echter nog frisser en stralender juist rustend op Vrijdag den vijfentwintigste Maart. En dan, doortrekt hem een blij vreugde gevoel, hij herinnert zich en hij begrijpt!

O. J.

Motto:

„Fluktoch en mèrgenook”.

Alin ballende woeldans opglaten
doppert der „Corark” porfieren alabolster,
Aloch het urane maandage Corwiel
In handpitten van blankier.
Welaan roerom des roepane dier?

Ach hoeste goegemeent' der barke
gespritst aan trollen parken
waar eensnachte schoudertieren
in walallen potverbieren:
onzichge lededogen tempelieren.

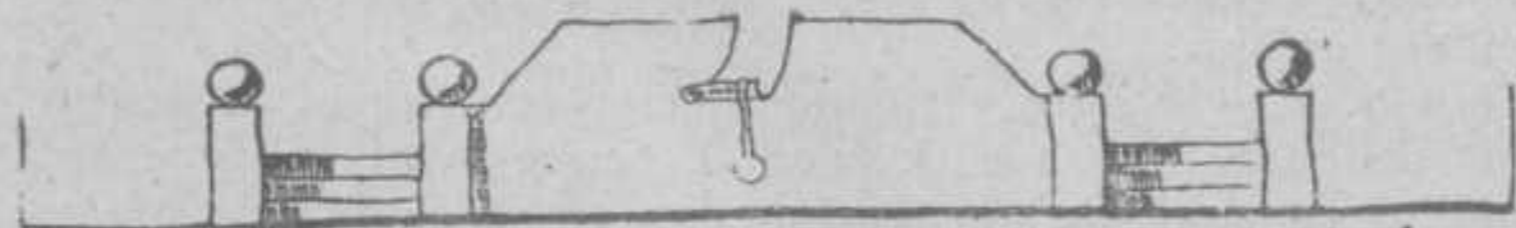
Aldan struif! muige Cornsnielen
Oue parlemoere blablabbels
Asmanieten Corpieten slapappels
Bezonken voordele Corpielen
Kras pilomuurde summielen!

Welnaast! Corpieten parbluffing
droesemden nog piasse Corpoenen schalling
Nu geen been in peegende blemel
Geen steen voor marozijn gehemel:
Tristane Corpinenten zonder kwink.

Romoch! pubilonge jargasten
lijmen krottende spantomen
der pluffe Cornieten alfratsen.
Bedrempeling van kabbelane syphonen
door Cormossen van ondiemen.

Allegaars! comieve rustogge Corleden:
Van d'architrans goudgaloene klaroenen:
Philomaal supere pylonieren
Roodom 't Corwiel 't topinante pier:
het Corbestier.

R.J.H.R.

UIT 'T ROODE KAMERDE

UITTREDE.

We zaten aan de haard, en doordat de zaal hoog en leeg was, en de hoeken in het duister nauw te onderscheiden, liep het gesprek weldra en onontkoombaar naar het bovennatuurlijke, waarover ieder als gevolg van de goede wijnkelder van onzen gastheer, het zijne te vertellen had. Zelfs de lange, magere gast, die den gehelen avond gezwegen had en stil voor zich uitgestaard, toonde een zwaarmoedige belangstelling en trachtte enige malen iets te zeggen, zonder de woorden te kunnen vinden. Langzaam ebde het gesprek weg en toen elk met zijn eigen gedachten in het haardvuur tuurde, begon plotseling, haast toonloos de zwijger te spreken, zo maar, zonder zich tot iemand te richten. De zinnen kabbelden verder en langzaam rees uit de vlammen het beeld van een duistere steppe in Afrika, met een kampvuur, en donkere

gestalten die zich even buiten de lichtkring bewogen, van dragers en ander dienstvolk, terwijl om het vuur twee blanken en een inheems jager zich door de rook tegen de muggen trachtten te beschermen.

„Wij waren op zoek naar een zeldzaam diersoort, dat eens was beschreven in het rapport van een bestuursambtenaar, en kort tevoren wederom gesignaleerd. Wreed en niets ontziend werd het genoemd, al snel had de fantasie der inboorlingen er iets onontkoombaar van gemaakt, schrik verspreidend, die ver uitging boven die latente angst voor al wat zij niet begripen waaronder de negers, in hun geringe ontwikkeling, leven.

Thuis hadden wij er om gelachen, maar zo indrukwekkend is de geweldige natuur daar, dat geen van ons niet een lichte twijfel voelde opkomen, die ons terneer drukte en de eerst zo vrolijke stemming had doen omslaan tot een onbehaaglijk zwijgen. Tenslotte is daar nog zoveel onbekend en niemand, die met zekerheid kan zeggen wat er nog gevonden zal worden. Die nacht verdween dé eerste van onze dragers en hoewel wij dit aan lafheid toeschreven, heerste er onder het overige personeel geen twijfel of hij was niet uit éigen beweging vertrokken. Met moeite wisten wij de mensen te over-

tuigen mee verder te trekken, doch die avond legden we meer vuren aan en de wachten werden verdubbeld. Toch verdwenen er die nacht twee en angstig hokten de volgende dag de negers samen, weigerend hun dienst te volbrengen, zodat de zweep er bij te pas kwam.

Wij besloten nog een dag verder te trekken en zelf ook wacht te gaan lopen. Eerst mijn vriend, toen ik en daarna de jager. Ik herinner me nog goed hoe ik hem wekte. Het was een frisse nacht en rillerig stond hij op om zijn uren te gaan lopen. 's Ochtends was ook hij er niet meer, geen spoor viel er van hem te bekennen. Toen greep ook ons de angst aan, wij wisten zonder het elkaar te zeggen dat we de tocht reeds nu hadden opgegeven.

De terugtocht werd een marteling. Niemand dorst te gaan slapen en zo brachten we de nachten door, van vermoeidheid indommend en steeds weer wakker schrikkend. De dagmarsen werden kleiner door uitputting, de vuren werden 's nachts steeds hoger opgestookt en toch bleef ons aantal slinken, zonder dat er ooit iets te bespeuren viel van de oorzaak. Toen heeft ons het restant van de dragers in de steek gelaten. We waren nog twee dagmarsen van de bewoonde wereld, mijn vriend en ik, en die laatste dagen hebben mij gemaakt tot wat ik nu ben, een menselijk wrak. Die éne nacht nog gaf de genadeslag. We zijn doorgelopen om niet in slaap te vallen en de angst dreef ons voort. Uitgeput waren we tegen de ochtend en wezenloos liepen we maar voort, mechanisch het nauw merkbare pad volgend. Toch heeft ook dit niet geholpen; bij zonsopgang tot bezinning komend, merkte ik, nog maar alleen te lopen. Hoe lang dit reeds het geval was kon ik me met geen mogelijkheid realiseren, evenmin weet ik hoe ik tenslotte het eerste dorp heb bereikt. Snel heb ik het land verlaten en langzaam ben ik hier hersteld, maar de angst heeft mij nog steeds bij de keel."

Mat hadden deze laatste woorden geklonken en stil staarde ieder weer voor zich uit. Toen was ook de verteller verdwenen.

RH.

UITTREDE.

Voorovergebogen zit ik achter mijn schrijftafel en verbeeldt me of liever tracht me te verbeelden, dat ik iets gedaan heb. Plotseling staat hij weer voor me, met zijn lachend gezichtje schuddend met zijn belletjes.

„Kom“, zegt hij, „ik zou maar naar bed gaan, het was toch maar voor één dagje“.

„Ja, laat ik naar bed gaan; de dag is gelukkig voorbij.“

„Ik zal je toedekken“, zegt hij met een knipoog, „je hebt heus toch een beetje geholpen“.

Ik strompel naar boven en het enige wat ik nog merk, is dat hij zich naar beneden laat glijden over mijn sluikende oogleden.

E. W.

UITTREDE. *)

Na de bloedvolle woorden van dokter Kruis gingen we op de bar liggen; het was volmaakt stil om ons heen, bewust als een ieder was van deze plastische kwestie. Slechts hier en daar trachtten de zusters met een zacht gefluister wat meer leven in de bottelarij te brengen.

Plotseling ging er een dertienstemmige klank op en daarna voelde ik me heerlijk ontspannen; de stilte werd slechts onderbroken door het geluid van dertien straaltjes. Ik zag

hoe de zusters om mijn bar heen kwamen staan, mij vriendelijk toeknikten, zo nu en dan een hand uitstekend naar hen, die naast mij als rijpe pruimen uit de bar rolden; het werd nu iets onrustiger in de zaal door het in elkaar klappen van benen en het schuren van rollende, bloedbelopen ogen in schijnbaar lege oogkassen. Even later waren de stakkers verdronken in hun eigen bloed.

Ondertussen bleef ik volkomen meester van de situatie en straalde rustig ook mijn derde fles vol, beminlijk glimlachend tegen de steeds dikker wordende haag van zusters.

Telkens wanneer de stem naast me riep: „Dokter?“, werd ik stevig bij mijn arm vastgegrepen en ik hoorde de dokter zeggen: „Waar blijft de volgende fles?!“

Mijn arm voelde zich als een vibreerputje en met regelmatige tussenpozen weerklonk een opgewekt „Dokter?!“ of een angstiger „Dokter, kom es gauw!! hij staat stil“, waarop de dokter even vibreerde en vervolgens straalde ik maar weer door.

De witte haag om me heen werd witter en witter. Mijn aantal flessen, dat nu al gestegen was tot zes, scheen evenredig tot een zekere macht met het aantal ploffen van mensen, die, na een ampele fles bestraald te hebben, uitgeput op de bloedbevleete neersmakten.

Intussen had de dokter zo juist mijn tiende fles aangevuld, toen ik vlak naast mij hoorde „dokter! !, dokter! !“; het klonk zo angstig en zo in naar, dat ik verwonderd opkeek. Ik meende dat de zuster lichtelijk overspannen was, boog me tot haar over en hoorde haar zeggen: „Dokter hij staat droog!“

„Lucas, twee cognac!!“

K.

*) Alle in het verhaal voorkomende gebeurtenissen en personen berusten geheel op fantasie en iedere mogelijke overeenkomst met levende personen is het gevolg van een toevallige samenloop van omstandigheden.

UITTREDE.

Helaas is de uittrede van Secje bij de zetting verloren gegaan. De redactie meent zich echter te herinneren, dat het een ongekend stuk fraai proza was, waarin Secje met fijne humor de fout in de grondslag van zijn systeem aantoonde. Zeer in het kort kwam het neer op het verschil tussen linker en rechterhand. De linkerhand houdt de levensmogelijkheden in, de rechter wat er van gemaakt is. Bij de keuring nu was daar geen rekening mee gehouden en naar willekeur de handen gebruikt.

Namens de Redactie:
J. J.

UITTREDE.

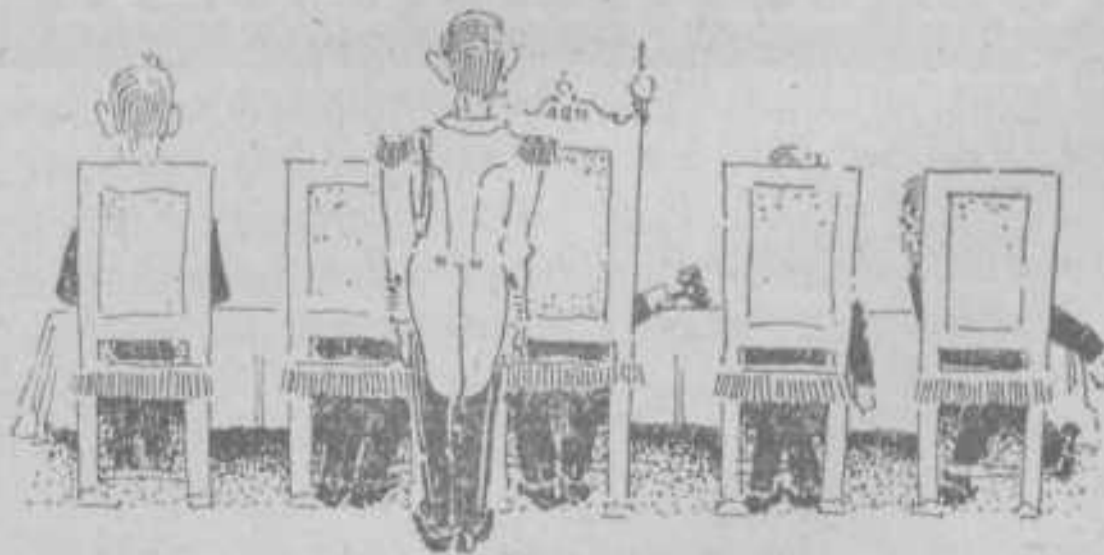
Dat had U natuurlijk allang begrepen nietwaar?

U wilt er alleen niet voor uit komen, dat U zo graag toch nog heel even bevestigd zag, wát U dan wel zo goed had begrepen. Vooral zag of hoorde U die bevestiging zo graag vóórdat U het door U zo goed begrepene uitspraak met het U zo passend aplomp, dat Uw vrienden tegen elkaar en anderen doet zeggen: „een goeie vent én verdomde helder, voelt de dingen dadelijk zo zuiver aan!“

Maar laat ik U dan die bevestiging ook niet langer onthouden, want Uw conclusie was inderdaad juist (dit keer, helaas voor U, nogal voor de hand liggend; wat U tenslotte niet helpen kunt). U hebt het inderdaad volkomen zuiver aangevoeld deze keer: want als „intrede“ in werkelijkheid „er in getrapt“ betekent (en dat kunt U weten als U de Spiegel niet van achter naar voren leest), dan... ja toe maar!... wel... heel goed, dan ben ik er nu eenvoudig „uitgetrapt“.

Net wat U altijd al gezegd had, nietwaar?

O. J.

PASSENDE

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Met een kop als vuur
Kwam Obscuur
In de schuur
bij zijn vriendjes
en had het zuur.
Ja, dat is Natuur.....

De leden van het jaar 1945, thans vierde jaars, wordt bekend gemaakt, dat op Maandag 28 Maart te 23 uur in de Sociëteit „Phoenix“ de Commissie uit het Eerste Jaar van 1945 haar jaargenoten zal voorzitten in een vergadering, waarin de benoeming van Reunie-Commissarissen hoofddoel zal zijn.

Namens genoemde Commissie,
J. J. VAN MONSJOU, Secretaris.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde
Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstr 40, Tel 550302
Den Haag.

WOLLEN
TRUIEN
SLIPOVERS
CROON
PEPERSTRAAT 7

Kleding
Heren-Modes
Hoeden
J. J. PETIT
Hippolytusbuurt 31 T.591
CORPSLEVERANCIER
Verhuur Gelegenheidskleding

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN
Balhuizen & v.d. Well
GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM v.v.
Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a - Telefoon 198
Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned. Bank Tel. 42207

Martin's
Cafeteria

Wijnhaven 23

Voor Fotografie...

Reijken
KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

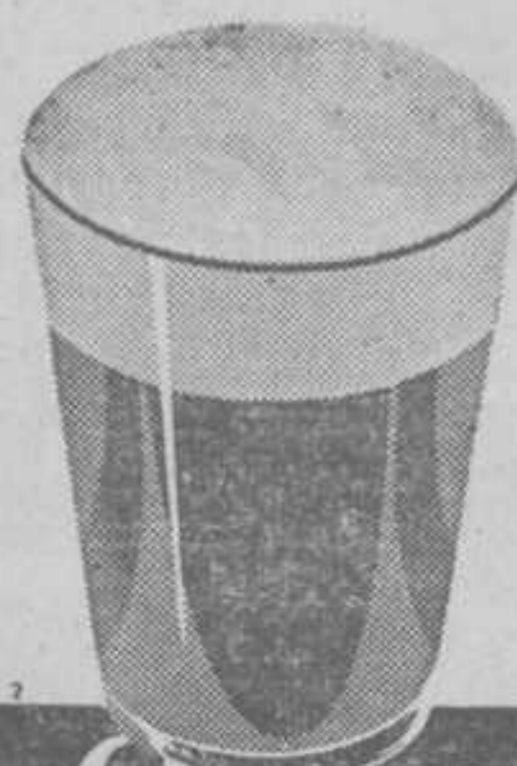
Stoomblekerij
Chemische Wasserij
„OZON“
Telefoon 778426
VOORBURG
voor de Herenwas

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

VOOR DEN ETEN
ÉÉN
OUDE VLEK
DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ & VLEK & DE DELFT

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

